

My Vampire

Contents

My Vampire	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	25
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32
12. Chương 12	35
13. Chương 13	38
14. Chương 14	41

My Vampire

Giới thiệu

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-vampire>

1. Chương 1

————— Chap 1 —————

Cậu mặc một chiếc sơ mi mỏng manh, lang thang trên đường phố.

Bây giờ đã là 12 giờ đêm, nhiệt độ càng ngày càng giảm một cách nhanh chóng, có lẽ là đã dưới 10 độ. Thân nhiệt cậu như đóng băng, run rẩy mờ mẫm từng bước dưới lớp tuyết dày đặc. Nước mắt không ngừng chảy xuống từ khuôn mặt xinh đẹp đã tái nhợt, sắc da còn xanh xao rất nhiều. Thân người gầy guộc đầy vết bầm tím, có vết còn rớm máu. Cậu tuyệt vọng đổ gục xuống gốc cây cổ thụ, hai đầu gối quỳ hẳn xuống nền tuyết. Cậu không còn gì nữa rồi, cậu mất hết rồi... Hay đúng hơn, có lẽ cậu chưa từng có bất kì thứ gì... Pey, con trai của một gia đình nghèo khó. Sáu tháng trước, mẹ cậu mất vì ung thư phổi. Bố cậu vì quá đau buồn mà lâm vào tình trạng nết rượu. Từ đó đến nay, Pey phải bỏ học, ra ngoài làm thêm để kiếm tiền nuôi bản thân và trả tiền rượu cao ngất ngưỡng của bố mình. Hôm nay, quán ăn nơi cậu đang làm, họ nghỉ bán mấy ngày do chủ quán có việc đột xuất. Cho nên cậu không thể lấy lương theo ngày như cậu vẫn làm. Bố cậu vì không có tiền rượu mà nổi điên đánh đập cậu, đuổi cậu ra khỏi nhà với hai bàn tay trắng. Trên người chỉ độc một bộ quần áo rách sờn cũ, không đủ chống chọi với thiên nhiên khắc nghiệt. Có đôi lúc, cậu tự nghĩ, lí do vì sao cuộc sống của cậu lại lâm vào tình trạng này? Cậu đã làm gì sai? Cái thứ người ta gọi là số phận, liệu có thật không, hoặc nếu như có thật, tại sao lại cho cậu một số phận bi đát như thế này? Vòng hai tay qua đầu gối, Pey ngược mắt nhìn một bông tuyết nhỏ bé trước mắt, đẹp biết bao nhiêu. Cậu cúi gục đầu, bật khóc nức nở, cắn môi chặt đến bật máu. Tình cảnh hiện tại của cậu thật giống như nhân vật Cô Bé Bán Diêm của Andersen, một mình giữa trời tuyết trắng lạnh lẽo. Có điều cậu không có bán diêm mà thôi. Có lẽ Cô bé ấy còn tốt đẹp hơn cậu, Cô còn có những que diêm để tượng tưởng, để ước mơ. Cậu có gì để tưởng tượng đây? Cuộc sống không hẳn như những gì ta mong muốn... Thật buồn... “Kịch” Tiếng động lạ từ phía cành cây trên đầu làm cậu giật mình. Pey sợ hãi co rúm người, ánh mắt không ngừng sợ sệt nhìn lên bóng cây tối mù cố tìm ra chủ nhân của tiếng động. Đột nhiên, Pey cảm nhận được hơi thở lạnh giá phả vào gáy làm cậu nhột nhột. Cậu sợ hãi quay về phía sau, là một khoảng trống không, tất cả chỉ là tuyết, thực ra là cả bóng đêm. Cậu vội đứng dậy, nhưng đầu gối như đóng băng vì lạnh, tê cứng lại chặn đứng khiến cậu đổ xuống đất. Hơi thở phả liên tục vào hơi lạnh tạo thành những làn khói mờ ảo thật đẹp đẽ. -”Em thật đẹp.”

Pey giật thót, từ phía sau cậu, một bóng người mặc áo choàng đen phủ kín ánh đèn đường vàng vọt yếu ớt. Cậu muốn hét lên, nhưng cổ họng lại đau rát, âm thanh lên đến thanh quản bị dội ngược vào trong. Ánh mắt cậu mở to, tròn tròn và không chớp mắt nhìn vào vật thể trước mặt.

Khuôn mặt anh tuấn, cao hơn cậu đến một cái đầu. Ánh mắt màu đỏ pha lê nổi bật giữa nền trời trắng. Sống mũi cao tít tắp, làm Pey bỗng nhiên mặc cảm về bản thân mình. Toàn thân toát ra một bá khí bóng tối, bao trùm lấy bầu không khí đang dần đặc quánh lại từng giây.

Tạo vật đó, là thứ...đẹp ghê rợn nhất mà cậu từng thấy.

Pey mãi mê nhìn ngắm thân hình trước mắt, quên mất cả sự nguy hiểm từ bóng tối trước mắt.

Đến khi cậu nhớ ra và nhận thức mọi chuyện thì đã quá muộn màng.

Hai chiếc răng nanh vằn máu của người đó từ từ dài ra, có lẽ phải đến một hai phân nữa.

Rồi Pey chết trân như kẻ bị thôi miên, để kẻ đó từ từ cắm hai chiếc răng nanh sắc như dao găm vào cổ của mình.

Cậu không hề cảm thấy gì cả, chỉ thấy khi từng giọt máu nóng ấm của cậu chảy vào cổ họng hẳn là toàn thân lại lan tỏa một sự dễ chịu lạ kì.

Thật là lạ, nhưng anh có phải Thần chết của Thượng đế phái đến không?

Hắn chỉ hút mất một chút, có thể là chỉ 1/10 lượng máu của cậu. Khi cảm nhận được hai chiếc răng kia rút ra khỏi lớp da cổ của mình, thì Pey lùi lại một chút, sau đó ngược đôi mắt trong veo màu nâu cà phê đặc trưng lên nhìn hắn, ngây ngô hỏi một câu:

-”Tiếp nữa chứ?”

Hắn có vẻ ngạc nhiên, qua đáy mắt của hắn, cậu có thể thấy được sự bàng hoàng:

-”Tại sao lại ngạc nhiên?”-Cậu hỏi.

-”Em...không đau sao?”-Hắn cất giọng nói lạnh lẽo nhưng lại như một thứ thuốc gây nghiện.

-”Thoải mái.”-Cậu trả lời thật cảm xúc của mình.

-”Em...biết ta đang ngạc nhiên?”

-”Ừ.”

Hắn nheo đôi mắt màu đỏ pha lê nhìn vào đôi mắt cà phê của cậu, rất kĩ.

-”Em là một người đặc biệt.”

Pey từng người một chút, lần đầu tiên có người nói cậu đặc biệt. Hay có thể, ngoài bố mẹ thì chưa ai thấy được con người thật của cậu.

Làm sao anh biết em đặc biệt?

Hắn cúi sát khuôn mặt mình vào mặt cậu, từ miệng hắn tỏa ra một thứ hương mùi bạc hà tươi rất thơm.

Đột nhiên hai mắt cậu díp lại, cậu muốn...ngủ.

Cậu tựa vào sát người hắn, hai tay vòng ôm lấy vòng eo của hắn.

Không phải là cậu điên, mà chỉ vì cậu đã quá lạnh, cậu chỉ muốn ngủ một giấc thật thoải mái.

Nếu như sau đó mất mạng, thì cũng có chút xứng đáng.

Nhưng mà cái con người này, thân nhiệt thật là thấp, có khi gần bằng lớp tuyết kia rồi ấy.

Hắn nhíu hàng lông mày thanh tú, nhìn mái đầu màu nâu nhạt, đang dụi dụi vào ngực mình. Thật là...nếu mà cậu ngủ thì cũng phải chọn chỗ mà ngủ chứ.

Khi hắn định đẩy cậu ra khỏi người, thì cảm nhận được thân thể trên tay đã lả hẳn đi, dường như là lâm vào tình trạng hôn mê chứ không hẳn là ngủ.

Đôi mắt đỏ rực lửa dần chuyển sang màu xanh ngọc biếc đẹp mê hồn, giống như màu biển khi ánh mặt trời đổ xuống những tia sáng đầu tiên trong ngày.

Để xem sự đặc biệt của em như thế nào?

Pey xoay người qua lại, cố tìm được một vị trí thật thoải mái để tiếp tục giấc ngủ dở dang.

Rồi đột nhiên như nhận ra một điều gì đó, Pey bật dậy, bật tung tấm chăn trắng muốt từ trên giường xuống đất.

Đây là đâu?

Cậu nhẹ nhàng đứng dậy, cảm thấy trong người cực kì thoải mái. Đôi mắt cả phê ngó nghiêng xung quanh.

Đây là một căn phòng khá rộng, được trang hoàng đẹp. Hai màu chủ đạo là đỏ đen rất nổi bật, đồ đạc cũng toàn là các loại đồ quý hiếm và đắt tiền. Xem chừng chủ nhân của nó là một người không vừa phải.

Tuy nhiên căn phòng được kéo rèm kín với thế giới bên ngoài, thứ dùng cung cấp ánh sáng là một loại lân tinh đặc biệt màu sáng trắng trên trần phòng.

Đôi chân trắng dài nhón nhón bước trên lớp đệm lông màu đen mềm mại, cố gắng tìm ra địa điểm cậu đang ở.

Tất cả những gì còn lại trong trí óc Pey đều là có một ai đã làm việc gì đó khiến cậu rất thoải mái, rồi cậu ngủ quên trong lòng người đó.

Còn trước đó, cậu không nhớ được một điều gì cả, à, ngoại trừ cái tên Pey.

Cậu sống ở đâu, bố mẹ là ai? Tất cả chỉ còn lại một dấu chấm hỏi lớn.

Ngó quanh quất mãi, Pey cũng chẳng tìm được một gợi ý nào. Cậu ảo não ngồi xuống chiếc ghế bành lớn màu đỏ được bọc da tỉ mỉ.

Chiếc bàn trước mặt bày một ít bánh ngọt và một ly nhỏ chứa thứ nước đỏ sẫm sánh, xem chừng là rượu vang.

Pey nhún vai, chẳng nào cũng lâm vào tình cảnh này, thôi thì mặc kệ.

Nãy giờ cậu khát khô họng rồi, uống tạm chút gì cầm hơi cái đã. Nghĩ là làm, Pey với tay túm lấy ly nước đưa lên miệng chuẩn bị uống. Dòng nước đỏ chảy chậm chậm một chút vào miệng cậu.

“Choang”

Ly nước trên tay cậu rơi xuống, làm nước trong ly loang lổ khắp sàn, bắn tung toé lên cả bàn chân nhỏ của cậu.

Mùi tanh nồng bốc lên nồng nặc. Phải, thứ nước trong cốc không phải là rượu vang mà là...máu.

Thần kinh của cậu tạm thời đông cứng. Tại sao lại có máu, tại sao lại có máu trong ly? Thứ nước kinh khủng đó đã chảy vào cổ họng cậu một ít, và còn vương lại trên bờ môi nhỏ làm chúng đỏ lên bằng những tia máu mảnh dẻ.

–”Em làm gì vậy?”–Giọng nói lạnh lùng lạ mà quen lại vang lên từ phía sau cậu.

Hắn bước đến, cúi nhẹ xuống, nhìn vào ly nước vỡ nát làm máu bắn lên chân cậu. Dường như là hắn đã hiểu ra mọi chuyện, tuy nhiên hắn không quá ngạc nhiên.

Hắn quay lại nhìn cậu, rồi như nhận ra một điều gì đó. Gót giày màu đen tiến sát lại gần cậu, rồi khi cậu còn chưa hết bàng hoàng, hắn cúi gần mặt cậu, dùng môi mình nức lấy hai cánh anh đào.

Đôi mắt cà phê của Pey trợn ngược lên, hần...đang dùng lưỡi của mình liếm đi từng vết máu còn lại trên môi cậu.

Bờ môi hai người ma sát mãnh liệt, đến khi Pey sức tỉnh và đẩy hần ra thì mọi thứ mới dừng lại.

Cậu loạng choạng, bàn chân rú lại lùi dần về phía sau, cho đến khi đụng vào chiếc ghế bành thì đổ xuống như một cơn gió.

-”Em một sao?”

Pey nhìn hần, ánh mắt xanh nhưng lại nhuốm đầy sắc đỏ của máu tươi và sắc đen của bóng đêm.

-”Uống thứ đó qua môi tôi ngon lắm sao?”

Hần hơi mỉm cười, nhưng nét cười rất nhẹ đến nỗi nụ cười dường như chỉ là hư không.

-”Em đang đọc suy nghĩ của ta?”

-”Đây là đâu?”-Cuộc nói chuyện của cả hai thật lạ, vì trả lời ỗi câu hỏi lại là một câu hỏi khác.

-”Lâu đài của ta, Darkness.”

-”Người là ai?”

-”Ritera Aki, Chúa Tể ma cà rồng.”

————— ooO End Chap 1 Ooo —————

2. Chương 2

————— ooO Chap 2 Ooo —————

Pey ngạc nhiên. Không, dường như là bàng hoàng thì đúng hơn.

Cậu thật sự không tin, trên đời này có những thứ như Ma cà rồng. Chắc chắn là không đúng, làm sao có thể có chuyện hoang đường đến vậy?

Rồi trong một giây, thần trí cậu khôi phục lại hình ảnh cốc nước đầy máu vị tanh tươi lơ lửng vô cùng gớm ghiếc.

Con người bình thường có lẽ nào lại đi uống thứ đó? Rồi lại còn liếm máu trên môi cậu. Có lẽ nào chuyện hần là Ma cà rồng là thật?

Pey không phải người dễ để lộ cảm xúc ra bên ngoài, nên sự ngạc nhiên của hần chỉ đơn thuần là một cái nhìn chòng chọc vào đối phương.

Hần nhìn cậu, rồi khoé miệng lại mỉm cười nhẹ lần nữa:

-”Em không tin ta sao?”

Pey chính là đang đọc suy nghĩ của Aki. Qua suy nghĩ và kí ức gần nhất của hần cậu có thể cảm nhận được hơi máu phảng phất qua không khí.

Không sai, hần chính là một Ma cà rồng.

Bởi vì sự thật này quả là không thể tin được, nên cậu mới phải đọc suy nghĩ của hần để kiểm chứng.

Thật lạ là hần biết cậu đang đọc suy nghĩ của hần.

Pey bất giác lùi sát về phía sau, đến tận khi tấm lưng nhỏ bé đụng vào thành ghế thì mới dừng lại.

-”Đừng sợ, ta sẽ không hại em đâu.”

-”Tại sao anh lại đưa tôi về đây?”

-”Để xem, thực ra ta không có nghĩ lí do của chuyện này. Có thể là vì máu em ngon, hoặc là vì em có thể đọc được suy nghĩ của người khác. Mà chuyện đọc suy nghĩ có thể giúp ta rất nhiều.”

Hay có thể em làm ta hứng thú?

-”Anh nghĩ tôi sẽ giúp anh chắc?”-Pey cười khẩy, cậu không phải là ngu ngốc đến nỗi cậu có thể dùng năng lực đặc biệt của mình giúp đỡ một tên điên uống máu người.

-”Sự lựa chọn không phải ở em.”-Hắn bước lại gần Pey, ánh mắt ánh lên chút ý cười tế nhị.

-”Lùi lại.”-Pey gần như quát lên, cậu đột nhiên cảm thấy sợ hãi trước người trước mắt. Cậu chỉ sợ cảm giác hấn động vào người cậu.

-”Không phải lo, chưa đến lúc ta sử dụng em đâu.”

-”Anh muốn làm gì?”

-”Muốn cùng em ngủ.”-Aki lúc này đã ở sát người Pey, hơi thở mùi bạc hà tươi một lần nữa phả lên người cậu, lạnh lẽo vô cùng.

-”Tôi không muốn.”-Pey lấy hết sức đẩy hắn ra, rồi vọt từ trên ghế về phía cửa với tốc độ nhanh nhất có thể.

Rất tiếc là cậu lại chưa kịp chạy đã bị hấn tóm lại. Bàn tay lớn tóm chắc cổ chân mảnh khảnh của cậu, giật mạnh một cái, làm cậu mất đà ngã xuống sàn nhà lót đệm mềm mại.

Thật may là nó lót đệm, nếu không da Pey chắc chắn sẽ thâm tím một mảng. Da cậu vốn rất nhạy cảm.

Pey đau đớn kêu lên một tiếng, yếu ớt chống cự bằng cách giẫy đạp ra khỏi gọng kìm của hắn. Aki không hề tức giận, hắn chỉ tăng lực đạo kìm nén cổ chân cậu, rồi vật ngã cậu lại.

Sức nặng trên toàn cơ thể hắn đổ dồn lên thân người mỏng manh gầy gò, khiến cậu không khỏi khó chịu đến tức thở.

Rồi bất ngờ, hắn cảm rằng nanh sắc nhọn dài ra từ lúc nào vào cổ tay cậu.

Pey im lặng, không giẫy đạp nữa, mà đúng hơn là không thể giẫy đạp nữa.

Cậu không thể phủ nhận là cậu cảm thấy thoải mái khi hắn uống máu mình, nhưng cảm giác từng giọt máu của mình đang chảy trong cổ họng của hắn là cậu không khỏi ghê tởm.

Em ghê tởm nhưng em vẫn muốn tiếp tục, ở anh có một thứ cảm xúc thật lạ.

Tiếng hút máu rột rột vang lên, nổi bật giữa không khí im lặng đọng lại toàn mùi máu.

Hắn chỉ hút một ít, giống như chỉ có ý định trêu đùa cậu thôi. Khi hắn rút răng nanh ra, Pey vẫn bất động nằm im lìm như một đồ vật vô tri vô giác. Ánh mắt cả phê mở to, nhìn vào mái tóc hung đỏ của hắn.

Dòng máu của cậu đang chảy xuống từ hai bên mép miệng của hắn, màu đỏ be bét nơi cổ tay cũng làm cậu phát lợm.

-”Em thoải mái không?”

-”Có.”-Pey không giỏi nói dối, mà thực ra dối hay thật phỏng có lợi ích gì? Đẳng nào cũng bị hắn bắt rồi.

-”Thật tốt, giờ thì đi ngủ.”-Hắn cẩn trọng bế cậu lên bằng hai tay, khiến thân hình nhỏ bé của cậu lọt thỏm trong lòng hắn. Cậu đột nhiên cảm thấy buồn ngủ, ánh mắt lơ mơ nhìn hắn, cũng không có ý định vùng khỏi hắn.

Chẳng mấy chốc Pey đã chìm vào giấc ngủ say. Nhìn con người khả ái đang say ngủ trong vòng tay mình, Aki bắt gặp mỉm cười.

Con người này vẻ ngoài cứng rắn, dường như mang vài ba phần bí ẩn nữa là đẳng khác, bên trong lại yếu đuối mềm mại như nữ nhân.

Vừa cứng rắn vừa mềm mại, bù trừ lẫn nhau làm cho người khác không khỏi có ý với cậu.

Chính hắn cũng không chắc chắn liệu ý định của hắn khi đem theo cậu về là lợi dụng như hắn vẫn ngộ nhận?

Mặc kệ, nghỉ ngơi một chút đã. Aki bế cậu, đặt lên chiếc giường rộng lớn đến năm sáu người nằm vẫn đủ.

Pey khẽ thở nhẹ một tiếng, khi nằm xuống giường thân người hơi co lại, xem chừng là đang cảm thấy lạnh. Bàn tay Aki định rút ra, thói quen của hắn là uống máu trước khi ngủ, nhưng chưa kịp hoàn toàn dứt ra thì đã bị cổ tay còn vương máu của Pey giữ lại.

-”Lạnh...”

Hơi thở của cậu đều đều phả ra không khí, làm cho thời gian như ngưng đọng lại trong phút chốc. Vầng trán khẽ nhăn lại, hai gò má vì mất máu mà nhợt nhạt, còn đem vài ba phần xanh xao.

Dường như mùi bóng tối của hắn có thể đánh lùi hơi lạnh. Cũng không thể nói là trong lòng hắn ấm áp, vì Ma cà rồng vốn không có thân nhiệt. Cho nên Pey có vẻ ưa thích nằm trong lòng hắn.

Lần đầu gặp cũng đã chui vào lòng ôm hắn mà ngủ rồi.

Mất máu, chắc hẳn rất mệt. Xem chừng Aki có cần thiết uống máu bao nhiêu cũng không quan trọng, nếu bước đi thì Pey chắc chắn ngủ không ngon. Aki thì lại chẳng thích điều đấy chút nào.

Thôi, coi như chút máu của Pey lúc này đem ra cầm hơi. Dù sao máu cậu cũng thơm ngon hơn người bình thường, hơi tanh đặc trưng không có nổi bật chút nào.

Aki nằm xuống, ôm lấy Pey. Cậu cảm nhận được mùi bạc hà của hắn, trong giấc mơ vẫn chen chen lại gần chút nữa, rúc chặt vào lòng hắn.

Giống như một tiểu hài nhi nằm trong lòng phụ thân, hơn nữa hắn còn cao lớn hơn cậu rất nhiều, nên cái so sánh kia cũng không có quá chút nào.

Cảm giác ngủ trong lòng anh thật quá tốt, Ritera Aki.

-”Chúa Tể...”-Cánh tay phải của hắn, Kim Jen, cúi đầu cẩn trọng.

-”Chuyện gì?”

-”Việc đó, Chúa Tể nhờ tôi chuẩn bị tôi đã làm xong.”

-”Thật tốt. Jen, người thật không uống công ta tin tưởng.”

-”Cảm ơn Chúa Tể tin tưởng. Có điều, tôi muốn hỏi một chút?”

-”Nói đi.”

-”Bình thường người đâu có thói quen uống máu như thế, tại sao lại thay đổi đột ngột?”

-”Người có quyền được biết sao?”

-”Xin lỗi chủ nhân, thứ lỗi tôi nhiều điều.”

-”Bỏ đi. Nhớ phải cho người canh chừng cậu ta cẩn trọng. Phải hết sức lưu tâm, ta muốn cậu ta béo lên một chút.”

-”Jen nhận lệnh.”

Jen, sau khi nghe hắn nói liền quay người bỏ đi. Aki hắn thay đổi nhanh như vậy là vì cái gì?

Hắn chưa bao giờ uống máu một cách nhẹ nhàng hết sức như vậy.

Thói quen của hắn là nhìn con mỗi giây giữa tranh đấu giữa sự sống và cái chết gần kề, rồi ra đi trong cơn đau với hai mắt còn mở tròn trừng.

Aki là một Ma cà rồng vô cùng ác độc, chính vì vậy, chẳng bỗng nhiên hắn yêu cầu Jen lọc ra các con mồi có máu sạch nhất, không bị nhiễm đen vì tâm địa, sau đó lấy máu khỏi cơ thể, để riêng vào ly sạch sẽ.

Có lẽ nào là vì cậu con trai vô cùng xinh đẹp, xinh đẹp đến mị hoặc mà hôm trước hắn đem về trong đêm đông lạnh.

Vẻ đẹp của cậu ta rất hoàn hảo, bất kì một ai nhìn vào đôi mắt cà phê trong veo ấy, chắc chắn sẽ bị cậu ta nhấn chìm trong biển ham muốn.

Jen được hấn sai khiến chính tay phải lau rửa sạch sẽ cơ thể vương máu của cậu ta.

Lúc thay quần áo, Jen nhận thấy trên cổ cậu ta có hai vết răng sâu, đường máu kéo dài cắt xéo nhau thành chữ x, là răng của Aki.

Thật sự là Jen đã rất ngạc nhiên, chắc chắn là Aki đã hút máu cậu ta, vậy mà cậu ta không chết, chỉ là ngủ say, không hơn không kém.

Cậu ta chính là người đầu tiên sống sót sau khi bị loài Ma cà rồng vương tộc Chúa Tể hút máu.

Người đầu tiên.

Con người đó chắc chắn không hề tầm thường.

Jen biết như vậy...

Aki biết như vậy...

Chính bản thân Pey biết như vậy...

Bất quá chỉ có ba người họ biết...

Pey là một người đặc biệt.

—————ooO End Chap 2 Ooo—————

3. Chương 3

—————ooO Chap 3 Ooo—————

Ngày hôm sau, Jen làm theo lời Aki, lọc máu của hai người vào ly, rồi bưng đến phòng hấn.

Đêm qua hấn thức khá khuya, cùng với Vương tộc nhân bàn luận về chuyện đồng ý để cho các Yêu nữ sáp nhập vào Darkness, trở thành một phần của lâu đài.

Vì thức khuya nhiều, nên Aki ngủ muộn, bây giờ cũng đã là 8 giờ sáng, chắc hấn còn đang ngủ.

-"Chúa Tể, người đã dậy chưa?"

Không có tiếng đáp lại, chứng tỏ Aki còn đang ngủ.

Jen liền đẩy cửa, bưng theo hai ly máu vào phòng.

Hình ảnh Jen thấy làm cậu không khỏi ngạc nhiên.

Aki đang ngủ...cùng với Pey trong lòng.

Hấn ôm cậu ta ngủ, hơn nữa còn ngủ rất ngon. Thật là hết sức hoang đường.

Một chút nữa là khay máu đã yên vị trên mặt đất.

Aki ngủ cùng người thường...trên giường hấn.

Hấn có những quy tắc quan trọng, và một trong số đó, chính là:

"Không một ai được phép ngồi lên giường hấn, hay kể cả là chạm vào."

Và hấn đang phá vỡ quy tắc, bằng một đại mã nam nhân đặc biệt.

Jen vội đặt khay đựng ly xuống bàn nhẹ nhàng tránh làm hấn thức giấc, rồi lúi nhanh ra ngoài.

Tiếng mở cửa làm Luhan thức giấc. Cậu đã ngủ li bì được một ngày trời, cũng thật lạ là cậu tuyệt nhiên không hiểu vì sao sau khi bị hấn hút máu đều lần ra ngủ say như chết.

Nhận ra tình thế mình đang nằm gọn trong lòng hắn, hơn nữa tay còn cứ nhiên vòng qua ôm chặt lấy eo hắn, Pey không khỏi thảng thốt.

Aaaa, tại sao em lại ôm anh ngủ cơ chứ?

Vội vội vàng vàng luồn luồn lách lách khỏi vòng tay cứng như đá của hắn.

Liền không may đụng vào người hắn một cái khá mạnh, đánh thức hắn dậy ngay lập tức.

Nhận thấy Pey đang tìm cách trườn khỏi giường, Aki có vài điểm không vừa lòng.

Pey thấy hắn nheo mắt, đột nhiên lại sợ hãi, tốc độ cũng nhanh nhẹn hơn mà vội vã chạy về phía cửa.

Mặc dù cậu không chắc chắn có thể thoát khỏi hắn không, nhưng thôi có cơ hội thì cứ chạy, cậu cũng chẳng thích thú việc ngày nào cũng bị hắn đùa cợt rồi hút máu như thế.

Aki như bóng ma, một nước ngay lập tức thoát ầm thoát hiện đã ở phía trước Pey. Cậu lập tức đâm sầm vào người hắn, ngã ngửa về phía sau.

-"Đi đâu?"-Aki hỏi Pey, giọng nói có vài ba phần giận giữ, xem ra Pey thực sự làm hắn sinh khí.

-"Không...không..."-Pey lắp bắp mãi, rốt cuộc cũng chẳng nói thành lời. Lưỡi cậu cứ lú hết cả lại, cổ họng tắc nghẹn.

Thật không hiểu vì sao Pey lại sợ hắn đến như vậy, dường như chỉ là trong tâm trí luôn mặc định hắn sẽ giết cậu, không sớm thì muộn nên giữa hắn và cậu mới có loại cảm xúc đó.

-"Không cái gì? Em vừa mới bỏ chạy đó thôi. Rốt cuộc tại sao em luôn muốn trốn chạy cơ chứ?"-Aki cúi xuống, bàn tay vuốt nhẹ làn da mịn màng của cậu.

Tên điên này, người cứ thử nghĩ xem người bị một tên Ma cà rồng bắt lại, suốt ngày cắn cắn hút hút rồi lại làm người lăn ra ngủ say như chết thì người liệu có muốn ở lại mà "tận hưởng" không?

Tuy là Pey có suy nghĩ như vậy, nhưng mà cũng không có dám nói, chỉ im lặng ngồi bệt dưới sàn.

Aki thở dài một cái, quay mặt đi nhìn quanh quất trong phòng.

Rồi ánh mắt chợt dừng lại ở bữa sáng của hắn, hai ly máu tươi đã lọc sạch.

Tâm trí hắn đột nhiên dao động, cảm thấy khoan khoái hơn rất nhiều.

Hắn cúi xuống, bế thốc cậu lên tay. Pey bị mất đà, suýt chút nữa là đã phi từ trên tay hắn xuống đập đầu vào mặt đất mà chết.

-"Làm cái gì vậy?"-Pey hét lên, hai tay thì lại chẳng có vẻ phản bác, còn ngoan ngoãn vòng qua cổ hắn mà ôm cho chặt. Đúng ra là cậu sợ nếu hắn tức giận ném cậu xuống thì cũng có thể ôm cổ hắn mà đu trở lại, coi như là thoát chết đi.

-"Im lặng, đừng để ta phải một lần ném em xuống đất cho em tàn phế cả đời luôn."-Hắn như đọc đúng nỗi sợ hãi của cậu, làm cậu ngay lập tức nín bặt.

Hắn vút cậu xuống giường một lần nữa, rồi quay người đi về phía bàn nước.

Hắn cầm lấy hai ly máu, tiến về phía cậu.

Pey nhìn thấy máu, bất giác lại cảm thấy sợ, liền thụt lùi dần dần, lùi đến khi sát vào góc giường thì cậu mới (phải) dừng lại.

-"Lại đây."

Aki vẫy vẫy Pey, hai ly máu đã để sẵn ở bàn nhỏ cạnh giường.

-"Không!"-Pey nhìn hắn, hai mắt Aki đã chuyển thành màu đỏ pha lê.

-"Mau lên, lại đây. Ta sẽ không làm gì em đâu."-Aki đã dành nhẹ nhàng, nhưng giọng nói không giấu được vẻ gấp gáp.

-”Anh nói dối, anh muốn uống máu qua miệng tôi. Thật ghê tởm. Tránh xa tôi ra.”-Pey hét lên giận dữ, cả người co rúm thành một khối.

-”Đọc suy nghĩ của ta nhiều không có hay đâu.”-Hắn hơi nhíu mày, không muốn nhẹ, vậy thì không cho nhẹ nữa.

Aki bước lên giường, nhanh nhẹn tóm lấy cổ Pey mà bóp mạnh.

Cậu đau đớn hét lên một tiếng, nước mắt chảy giàn giụa từ hai bên khoé mắt.

Nhân lúc miệng cậu còn mở, hắn đổ cả ly máu đầy ắp vào cổ họng, thứ chất lỏng tanh nồng sục sạo khắp khoang miệng. Khiến cậu ho sặc sụa, máu tươi vì thế mà trào ngược trở lại, loang ra khắp khuôn mặt, chảy ròng ròng xuống phần cổ, ướt cả tấm áo sơ mi trắng tinh.

Aki nói lỏng bàn tay, một chút, đưa xuống nắm chắc phần vai gầy gò của cậu.

Tay còn lại túm hai cổ tay của Pey, cố định phía trên đầu cậu.

Pey mở to mắt, như người vô hồn để hắn hoàn toàn khống chế mình.

Pey không phải kẻ yếu đuối, nhưng cái cảm giác máu chảy khắp thân người, dạ dày đột nhiên nóng bừng, cổ họng nhầy nhụa khiến cậu mất đi toàn bộ sức lực.

Đột nhiên, cậu nhận ra một điều, từ giây phút hắn đổ máu vào miệng cậu, bản thân đã tự hình thành một nỗi sợ, nỗi sợ...máu.

Em sợ máu, hay em sợ chính anh?

Ngay khi cậu còn bàng hoàng, Aki đã cúi sát đầu, đôi môi cậu bị môi hắn bao phủ, chiếc lưỡi sục sạo khắp khoang miệng, liếm sạch từng vết máu còn đọng lại.

Rồi dần dần liếm láp cả phần cổ, chiếc lưỡi ranh ma nút nhẹ khắp xương quai xanh, đôi lúc để lại vài vết cắn.

Uống máu bằng cơ thể em thật ngon, Pey.

Đến khi Pey được hắn liếm sạch máu trên người, thì cũng đã mệt mỏi ngủ thiếp đi. Hai bên khoé mắt vẫn còn đọng lại rất nhiều nước mắt, cả người dính đầy nước bọt của hắn, áo sơ mi bị xé rách, phần cổ và ngực đầy vết cắn và dấu môi xanh tím kì dị.

Còn một ly nữa, nhưng xem ra nếu như Pey ngủ rồi, thì cũng chẳng có vui vẻ gì, tạm gác lại bữa trưa vậy.

Aki trầm nghĩ, bàn tay buông lỏng, đỡ Pey nằm xuống gối.

Nếu mà bây giờ có lạnh, thì không chắc Pey cũng cần hắn ôm nữa.

Người cậu không có sạch, để gọi người lau rửa cho cậu. Aki trầm nghĩ, liền lập tức gọi Jen đến, dẫn cậu lau người cho hắn, tiện thể đem áo sơ mi mới cho cậu, áo cũ đầy máu và cũng bị rách rồi. Rồi hắn bỏ ra ngoài.

Jen nhìn cậu, cả người tái nhợt, đầy nước bọt nhớp nháp, vào nơi còn vương sợi tơ máu bé tí nếu không nhìn kĩ sẽ không thể thấy được.

Tuy nhiên vẫn không thể che giấu vẻ xinh đẹp mịn màng mà cậu nhận thấy ở người cậu ta.

Ly máu trống rỗng vứt long lóc trên sàn.

Jen chợt hiểu ra mọi sự tình, Chúa Tể uống máu bằng cơ thể cậu ta.

Còn một ly máu nữa trên bàn, thật lạ vì Aki rất ít khi uống máu ít như vậy.

Con người này chỉ mới tiếp xúc với Aki có hai hôm, lẽ nào có thể thay đổi hắn chóng mặt như vậy?

Jen thật cảm thấy rất lo lắng. Chúa Tể...không thể yêu.

Yêu là một thứ thuốc độc...

Ăn mòn ý chí, phá nát sự lãnh đạo tàn khốc mà tài giỏi của Chúa Tể.

Hắn yêu, đồng nghĩa với việc nhiều thứ sẽ theo đó mà lụi tàn.

Trong đó có cả dòng họ Ma cà rồng.

Cho nên, Pey là một người đặc biệt...nhưng nguy hiểm.

—————ooO End Chap 3 Ooo—————

4. Chương 4

—————ooO Chap 4 Ooo—————

Aki quay lại căn phòng lúc gần trưa, sau khi đã giải quyết xong cả núi công việc dồn mấy ngày lại mà thành. Thật sự là rất mệt mỏi. Hắn chỉ muốn nhấp nhấp chút máu rồi đi ngủ để lấy lại sức.

Hắn chậm rãi bước vào phòng, đáy mắt nhìn thấy cục chặn cuộn tròn trên giường lại ánh lên nét ôn nhu hiếm thấy.

Pey còn đang ngủ, xem chừng việc hắn uống máu qua cậu khiến cậu rất khó chịu thì phải.

Sự thực thì cho dù Pey có khó chịu, thì Aki vẫn muốn dùng cậu như một cái ống hút máu. Đơn giản là cảm giác nuốt từng ngụm máu qua môi cậu, liếm suốt trong cổ họng hưởng thụ mùi thơm của máu, khiến hắn cảm thấy máu bình thường ngon hơn bao giờ hết.

Em là độc dược mà ta tự nguyện chìm đắm.

Aki cúi đầu, hơi thở mùi bạc hà thổi qua từng hơi nhẹ trên mặt cậu.

Pey hơi nhú mào, cơ thể mang đầy thứ mùi bóng tối nặng trĩu của hắn khiến cậu sợ hãi, dù chỉ là thoáng qua như giấc mơ.

Anh đừng ám ảnh em trong từng giấc mơ, em không muốn.

Pey mở mắt, nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn phóng to nhiều lần úp sát vào mặt mình, làm cậu không khỏi giật mình.

Hắn nhú mào, nhìn khuôn mặt đầy vẻ hoảng loạn của cậu thật sự làm hắn rất hứng thú. Hắn đứng thẳng dậy, trong khi Pey vừa tỉnh ngủ còn ngỡ ngàng thì đã bế cậu lên tay.

Pey hoảng hốt giãy giụa, miệng không ngừng kêu la:

-"Bỏ tôi xuống, bỏ xuống. Tôi có chân, tôi tự đi được."

Trong khi Pey giãy giụa, Aki chỉ trừng mắt một cái là cậu đã im thin thít.

-"Ta muốn ăn trưa."

-"Anh ăn thì anh cứ ăn. Tôi không đói, tôi không muốn ăn."-Pey dùng hết sức công kích hắn. Thật sự con người này làm cậu sợ vô cùng, như thể chỉ trong tích tắc thôi cậu sẽ bị hắn nuốt gọn vậy.

-"Ta không có ý định cho em ăn."

-"Vậy anh...không được...không được."-Pey ngẫm nghĩ, rồi chợt nghĩ ra chuyện ban sáng. Hắn chính là đang muốn uống máu bằng cơ thể cậu.

Cả người Pey còn đau nhức, vết thương bị hắn dùng răng nanh cắn còn xót vô cùng. Hơn nữa, cảm giác lúc đó rất ghê tởm. Nếu hắn cứ như một tên điên mà lao vào liếm láp cậu, thì chắc chắn cậu chỉ muốn cắn lưỡi mà tử tự chết thôi.

-"Đương nhiên là được."-Hắn ném cậu xuống ghế, khiến vai cậu đập vào thành ghế đau điếng.

-"Tôi xin anh, anh muốn gì cũng được. Nhưng đừng có làm việc này nữa."

-"Ta muốn thân thể em, em có cho không?"

-”Anh...đồ biến thái...”-Pey nghe đề nghị của hắn, sắc mặt xuống cấp một cách trầm trọng.

-”Không cho ta thì im miệng đi.”

Pey co rúm người, nhìn hắn bằng ánh mắt đầy hận thù. Aki bình thần đẩy cổ máu về phía cậu, bằng lãnh nói:

-”Ta cho em chọn, em tự làm hay để ta ép buộc.”

-”Không chọn.”

-”Ta ép buộc sẽ đau đớn hơn đây, suy nghĩ kĩ vào.”

-”Không chọn.”

Hắn liếc Pey , ánh mắt sắc lạnh màu xanh đã biến mất từ lúc nào, thay vào đó là màu đỏ. Ánh mắt của hắn tựa như có dao, làm cậu rất sợ hãi.

-”Mau lên.”-Hắn quát một tiếng, con người này ban đầu thì nhẹ nhàng dễ dàng sau dần tiếp xúc nhiều càng ngày càng thấy hắn khác xa so với ấn tượng ban đầu.

Có còn điều gì anh chưa bộc lộ cho em biết không?

-”Tôi...tự làm.”-Pey hết cách, suy nghĩ một chút rồi bậm môi trả lời.

Hắn cười, nụ cười thay thế cho sự hài lòng hiện rõ trong ánh mắt. Hắn thích con người của cậu. Cậu kiên cường hơn những người mà hắn biết. Để cậu chịu

phục tùng thật khó.

Nhưng Aki đâu có yếu kém như vậy, là đặc biệt hay không đặc biệt, qua tay hắn sẽ đều trở thành một con búp bê không hơn không kém.

Em có đơn giản là một con búp bê? Hay em là báu vật đặc biệt?

Pey cầm lấy ly nước, hơi máu tanh tươi bốc xộc lên mũi, khiến cậu buồn nôn vô cùng, mặt mũi choáng váng nhăn nhó hết lại.

Sớm muộn cũng phải làm, vậy thì nhanh chóng làm có tốt hơn không?

Pey nhắm mắt nuốt một ngụm máu lớn, rồi nhanh chóng nhấn môi vào miệng hắn, đẩy lượng máu lớn trong miệng mình vào miệng hắn.

Aki tham lam ôm lấy cổ, kéo dài thời gian ma sát nơi cánh anh đào của cậu dài ra.

Thật sự mùi vị của cái đó không có hay ho chút nào.

-”Từ từ thôi, muốn hại ta chết sắc sao?”-Hắn liếm mép, mở miệng trêu đùa cậu.

Trong khi Pey đang quỳ gối trên đùi hắn để đẩy ngụm máu thứ hai vào miệng hắn, thì Jen bước vào. Jen nhìn thấy cảnh cậu và hắn đang cùng nhau uống máu, có hơi ngạt ngừng một chút. Rồi nhanh chóng lên tiếng:

-”Chúa Tể, các Yêu nữ đang ở đại sảnh chính.”

Aki dứt môi khỏi Pey với một sự nuối tiếc. Hắn để cậu ngồi trong lòng, mặt mũi xanh xao một phần vì cảm giác ghê tởm máu, và một phần vì đường khí hao hụt sau khi hắn cưỡng hôn cậu trá hình.

-”Ta biết rồi. Báo với anh trai ta đi, gọi anh ấy xuống luôn.”

-”Tôi đã biết.”

Aki đỡ cậu đứng xuống đất. Người Pey vẫn xiêu xiêu vẹo vẹo đứng không vững. Hắn lắc đầu, rồi vòng tay qua eo cậu, ôm chắc lấy để cậu không ngã.

-”Đi cùng ta.”

-”Đi đâu?”-Pey mở to mắt, nhìn hắn.

-”Đi rồi biết.”

Aki ngồi trên ghế dựa dát vàng, đính ngọc màu đỏ lấp lánh, được đặt trên bục cao.

Trên người khoác thêm một tầng áo khoác màu đen. Bá khí đầy mùi bóng đem tỏa ra khắp đại sảnh.

Căn phòng rộng lớn được thắp sáng bằng lân tinh màu xanh. Phía dưới, một hàng Yêu nữ đang đứng cúi đầu.

Mỗi người một vẻ riêng, nhưng tất cả đều xinh đẹp vô cùng.

Bọn họ là người mới đến, không biết Aki là người như thế nào? Lại thấy hắn còn trẻ, cho nên có vài phần coi thường.

Lại thấy hắn đến đại sảnh, bên người vẫn còn đem theo nam nhân diễm lệ.

Đoán ngay rằng hắn là một tên háo sắc chẳng có tài cán gì.

Kể cầm đầu toán yêu nữ, YuYu lên tiếng trước:

-”Aki, Ritera Aki, chúng ta là Yêu nữ của phương Tây, do nơi ở bị con người tàn phá, muốn xin sự đồng ý của ngài để chúng tôi từ nay tá túc lại Darkness. Mong ngài đồng ý.”

-”Đừng có gọi tên ta.”-Trên mặt hắn không tỏ vẻ gì, nhưng ngữ khí mang vài phần tử khí lạnh lẽo. Ngón tay đeo nhẫn hình đại bàng tung cánh vờn về lọn tóc mềm mượt của Pey.

Cậu ngồi im thin thít từ đầu đến giờ, hơn nữa cũng rất sợ hắn nhờ đâu lại nổi điên cái gì, lại uống máu, lại cưỡng hôn.

Nếu em cứ như vậy, có phải tốt hơn không?

Hắn dường như khá hài lòng vì cách cư xử của cậu, nên thích thú nghịch ngợm thân thể Pey, lời nói của YuYu như không khí bay ngang qua.

Cũng tại có tên hắn, nên mới chương tai nhắc nhở. Chứ chuyện sáp nhập, thì cũng đã bàn bạc với các Vương tộc nhân cả rồi.

Có điều Pey luôn có cảm giác ai đó đang nhìn mình với ánh mắt đầy sát khí.

Thật sự khiến cậu rất lo lắng.

—————End Chap 4—————

5. Chương 5

—————ooO Chap 5 OoO—————

YuYu thấy hắn không đã động đến mình, hơi phật ý mà lên tiếng:

-”Chúa Tể, ngài có thể dừng chuyện đang làm với con người đó không? Ta cảm thấy ngài có vẻ coi thường ta quá đấy.”

-”Không hẳn.”-Hắn lấp lửng, nói đùa mà như thật, thật mà như đùa.

-”Ngài đừng nghĩ ngài là Chúa Tể mà có thể xử sự quá đáng với chúng tôi.”- Saka, một yêu nữ mới, còn rất non nớt phần nộ lên tiếng.

Hắn liếc Saka một cái, rồi thì thầm vào tai Pey rất nhỏ:

-”Em ngồi yên đây một lát.”

Pey cắn môi, khẽ gật nhẹ. Không nghe lời hắn, thì cậu còn sự lựa chọn nào nữa đây?

Hắn để cậu xuống chiếc ghế lớn, để cậu ngồi hắn lên phía trên.

Rồi sau đó bước xuống bậc thang, tiến sát lại phía cả dãy Yêu nữ đang xếp hàng.

Từng bước chân của hắn tiến lại gần Saka, là một lần cô ta đứng tim vì sợ.

Hơi máu của hắn len lỏi vào không khí đặc quánh, như tấm màn chắn đem đi hết oxy, khiến cô ta co rúm người.

YuYu Na đứng im như tượng, vì quá sốc với hành động của hắn.

Hắn ghé sát vào tai Saka, nói bằng một giọng gần gần:

-”Khinh thường người khác là đặc quyền của Chúa Tể.”

Hắn nói xong, đoạn bóp lấy cổ Saka, xiết mạnh.

Hai bàn chân cô ta bị hắn nâng cao, lơ lửng giữa không trung.

Hắn dùng lực ngày một mạnh, mọi người xung quanh cũng không có chút manh động.

Thuộc hạ của hắn không có quyền ngăn cản. Yêu nữ quá sợ hãi mà dạt hết sang hai bên.

Saka há hốc miệng, mắt tròn trũng một cách đáng sợ. Mặt mũi dần dần trở nên tím tái, tay chân quấy đạp vô lực gần như đã sắp buông thông.

-”Thôi nào.”

Aki không quay người, giọng nói phát ra từ phía chiếc ghế dựa.

Một nam nhân đang ngồi vắt hai chân lên tựa ghế, không ngừng nhìn Pey một cách ham muốn. Ánh mắt màu xanh ngọc là điểm nổi bật nhất trên khuôn mặt nam nhân đó. Ngũ quan hoàn hảo, da trắng không tì vết, mái tóc màu vàng tủa gọn vắt chéo mái che đi nửa vầng trán cao.

Bề ngoài của nam nhân có thể coi là không thể tả thành lời. Hơn nữa, nam nhân đó còn giống Aki đến năm sáu phần.

-”Em thật ác độc, yêu nữ xinh đẹp thế kia, giết đi thật phí. Nếu em không thích, có thể để lại cho lính gác dùng mà.”-Giọng nói đem vài ba phần lơ đãng, bàn tay bắt đầu mon trón bờ vai nhỏ của Pey.

Cậu vô cùng sợ hãi, không biết nên làm như thế nào. Muốn nói mà cổ họng cứ như nghẹn lại.

-”Thưa hơi.”-Hắn thả lỏng tay, tiện thể ném Saka văng vào cột nhà, khiến cô ta bất tỉnh tại chỗ.

-”Kiếm đâu ra bảo bối xinh đẹp thế này? Nhường cho anh đi.”-Nam nhân liếm mép, thò tay vào bên trong cổ áo Pey, vuốt dọc bờ xương quai xanh.

-”Kris, thôi ngay trò đó đi. Đừng có đụng vào cậu ta.”

-”Xem kìa, Ritera Aki nhỏ bé bảo vệ cho tình nhân.”-Anh ta cười cợt, rồi bật dậy, kéo lấy cổ tay Luhan, đặt bờ môi cậu lên môi anh ta, hôn loạn.

-”Krisssss.”-Aki gầm lên, túm lấy vai Kris, giật mạnh về phía sau, khiến anh ngã khỏi ghế.

-”Các người thật điên rồi.”-Pey ho sặc sụa, môi cảm thấy xót xót. Lúc này Kris cắn môi cậu, rồi liếm mút máu cậu hết như Aki đã từng làm. Trong đầu anh ta chỉ toàn một đồng chữ “Máu”, khiến cho việc đọc suy nghĩ trở nên vô ích.

-”Im ngay. Em nói thêm một câu về sẽ uống hai ly máu nữa.”

Pey im bật.

Hắn giật lấy áo choàng Kris đang cười lăn lộn dưới sàn, đâm một phát vào má anh ta.

-”Lần sau đừng có nổi cơn điên của anh với cậu ta.”

-”Anh có điên đâu nào?”

-”Kris không điên. Vui đấy.”-Aki cười khẩy.

-”Rồi thì anh điên. Anh của Ritera Aki lành lặn thế quái nào được.”-Kris chỉnh tề nhìn hần, nói nghiêm túc với giọng của kẻ đang nhịn cười hết cỡ.

-”Kris, tôi giết anh.”-Aki lườm Kris sắc lẹm, ném ngay một quả cầu màu đỏ vào anh ta.

Tiếc là chưa kịp trúng, thì Kris đã biến mất vào không khí.

Quả cầu đập vào cột nhà, khiến nó nổ một cú nhẹ, phần đá lát hơi bị cháy xém và vỡ.

-”Ồ hèn.”-Hần lăm bầm, sắc mặt lạnh băng quay trở lại như cũ.

-”À, giữ cho cẩn thận. Máu của cậu ta ngon đấy. Anh sẽ thử.”-Kris lượn lơ trên trần nhà, đầu chống xuống dưới. Không biết anh ta đã lên đây từ khi nào. Sau khi đưa ra lời nhắc, mà đúng hơn là lời cảnh báo thì biến mất.

Aki lắc đầu, rồi mặc kệ Kris. Hần tiến về phía Pey, vuốt vài sợi tóc mai lạc lối đang loà xoà khắp mặt:

-”Em để Kris làm như vậy mà ngồi yên sao?”

-”Tôi đâu có định đồng ý. Tôi chỉ là đột nhiên bị tắc nghẹn cổ họng, không thể mở miệng từ chối anh ta mà thôi.”-Pey giải thích.

-”Bỏ đi. Đang có hứng trừng phạt con Yêu nữ chết tiệt kia lại bị Kris phá đám. Về phòng.”

Hần ôm lấy eo Pey, nhắc bóng cậu lên, để cậu dựa sát vào ngực hần.

Rồi sau đó Aki khoát tay một cái, cả hai lập tức biến mất.

Thuộc hạ phía dưới dường như rất quen thuộc với chuyện này, lúi húi cho người đem Saka đi. Đích đến của cô ta, thật không may, sẽ là phòng tra tấn.

Pey ngồi trên ghế, bó gối và úp mặt vào thành ghế.

Aki đã đi tắm, trước đó còn cẩn thận khoá cửa phòng.

Cậu cũng chẳng có ý định chạy trốn, mà chạy cũng chẳng trốn được.

Đây là đâu cậu không biết? Đường đi cậu không biết? Con người cậu không biết?

Chạy làm sao được?

Trước đây dù có ở với bố, hay là bị đánh đập tàn nhẫn, thì ít nhất cậu biết cậu vẫn còn bố bên cạnh.

Bây giờ con người Aki không chắc là tốt hay xấu? Bản thân hần lại là chủng tộc Ma cả rồi quái dị, ở lại bên cạnh không yên tâm chút nào.

Hôm nay thấy hần ra tay một cách tàn nhẫn với Yêu nữ đó, cậu càng sợ.

Đó là Yêu nữ, còn có cơ may sống sót. Cậu là con người bình thường, nếu như bị hần ngược đãi dã man như vậy, thì có lẽ chẳng chịu đựng được mấy nổi.

Đi không được, ở không xong. Em phải làm sao đây?

Nghĩ lung tung, nước mắt đột nhiên lại chảy ra.

Ritera Aki tắm xong, trên người khoác áo choàng lông màu đen, mái tóc ướt rượt nhỏ nước từng giọt.

Hần vào phòng, lại khoá cửa như cũ. Nhìn cậu nhỏ bé ôm gối ngồi thu lu như vậy, tự nhiên lại thấy thật đẹp.

Giống như là một thiên thần...thiên thần.

Ta sẽ là người bẻ gãy đôi cánh của thiên thần, để em không thể chạy khỏi ta.

Hần ngồi xuống bên cạnh cậu, khiến bờ vai nhỏ đang run rẩy khẽ giật mình.

Pey quay lại, nhìn thấy hấn, tâm trí còn tệ hại hơn. Thân thể không dừng run bần bật, nước mắt rơi nhiều hơn, mặc dù cậu chẳng có ý định khóc to đến mức ấy.

Giống như, khí chất cao ngạo của hấn chứa thứ có thể đẩy cảnh giới sợ hãi của con người lên mức cao nhất, làm người ta nhìn hấn có thể vô cùng sợ hãi. Nhất là khi đã tiếp xúc mấy ngày, Pey còn sợ hơn.

Tự nhiên lại thấy phục đêm tuyết gặp hấn lần đầu tiên, nhìn hấn chẳng có chút sợ hãi, còn rúc vào người hấn mà ngủ.

Sai lầm, sai lầm lớn rồi, Pey.

Bàn tay rắn chắc vòng qua eo cậu, kéo mạnh khiến cậu đổ ngược vào lòng hấn.

Pey bị kéo mạnh, vết roi do bố cậu đánh mới khép miệng lại rỉ máu, sơ mi trắng bị nhiễm một vết huyết tươi đỏ như máu.

Aki nhìn thấy, cau mày, rồi để cậu ngồi trong lòng, bàn tay gạt đi chiếc áo cậu đang mặc, khiến cơ thể Pey gần như hoàn toàn lộ ra trước mắt hấn.

-”Tại sao?”-Aki đột nhiên hỏi cậu không đầu không đuôi, khiến cậu không hiểu ý hấn hỏi cái gì.

-”Cái gì?”

-”Tại sao em lại bị thương?”

-”Không có gì.”-Pey bò dậy, vớ lấy mảnh áo bị rách, định choàng lên người.

Hấn gạt mảnh áo, bàn tay cầm mảnh áo bốc lên ngọn lửa, một chút là đã đốt nát nó. Mảnh vụn tro bay lả tả trước mắt Pey khiến cậu rùng mình.

-”Nói đi. Em muốn giống mảnh áo kia không?”-Hấn giọng đe dọa.

-”Chuyện gia đình thôi, anh không cần biết làm gì.”

-”Đương nhiên là cần. Nói đi.”-Hấn gần giọng, bàn tay ôm eo cậu nóng bừng bừng, khiến Pey đau đớn cố sức gỡ tay hấn khỏi người mà không được.

-”Là bố tôi đánh, được chưa? Đừng có làm cái trò đó, rất quá.”-Pey hét lên, giãy giụa khỏi người hấn, nhưng kết cục là bị cả bàn tay kia của Aki túm chặt hai cổ tay. Pey giờ giống như con lợn sắp lên bàn làm thịt.

-”Ta đi trừng trị bố em.”-Hấn toan đẩy cậu ra khỏi người, đứng dậy.

-”Dừng...dừng lại. Chuyện này đâu có liên quan đến anh.”-Pey thấy hấn nói vậy, hoảng hốt ôm chặt lấy cổ hấn, ghì xuống. Aki không giống kẻ thích đùa, mà mấy truyện tranh cậu đọc, Chúa Tể Ma cà rồng cũng giống hấn.

Hơn nữa bố cậu tuy là hành hạ cậu, nhưng cũng là bố. Con cái làm sao có thể muốn bố mẹ mình chết.

-”Ôm chắc nhỉ.”-Aki cười khẩy, xiết Pey chặt thêm một chút.

-”A...”-Pey nhận ra tư thế ám muội của mình, mặt chuyển đỏ như gấc.

-”Cho em biết một chuyện... Đêm nay là đêm thứ ba em về Darkness cùng ta. Đêm thứ ba.”-Aki bế Pey trên tay, chậm rãi tiến về phía giường ngủ.

-”Thì sao?”-Pey ngơ ngác nhìn hấn.

-”Đêm thứ ba, là đêm...”

-”Tôi được thả...”-Pey hào hứng chêm vào. Vốn nghĩ hấn chơi chán sẽ bỏ đi, không ngờ là thật.

-”Ta sẽ lấy đi của con môi sự trong trắng. Em...là con môi của ta.”

—————ooO End Chap 5 Ooo—————

6. Chương 6

—————ooO CHAP 6 Ooo—————

Warning: Yaoi.

Pey nghe qua chưa hiểu ra hẳn vấn đề, ngơ nhác nhìn hẳn bò lên giường.

Mãi đến một lúc sau, vỡ lẽ ra mọi chuyện thì đã quá muộn. Pey đã nằm gọn dưới thân Aki từ khi nào. Cậu hốt hoảng vùng dậy, lại bị bàn tay cứng rắn như thép của hẳn giữ chặt.

Hắn liếm liếm mép, cúi xuống đặt lên môi cậu một nụ hôn.

Ngọt ngào, say đắm, mềm mại.

Pey bất chợt như thôi miên, chỉ im lặng mở to mắt nhìn hẳn đang cùng cậu nhiệt huyết hưởng thụ sự say đắm của bờ môi đối phương.

Khoang miệng cậu có mùi trà thảo mộc thơm mát, quần lấy hơi máu nóng ầm của khoang miệng hẳn, tạo nên nhiều thứ tư vị trộn lẫn vào nhau mà đến cậu cũng không nhìn ra nó là thứ gì.

Aki dứt khỏi bờ môi cậu, để sợi chỉ bạc nối liền cả hai đứt quãng, ngay sau đó liền kéo dài xuống hai bên gáy.

Mái tóc đỏ hung hơi rối của hẳn dụi dụi vào da cổ, khiến cậu cảm thấy nhột nhột, liền không nhìn được mà cựa cựa thân dưới một chút. Vô tình lại càng thúc đẩy khoái cảm thêm muốn của Aki tăng cao.

Chiếc lưỡi ranh ma của hẳn liếm nhẹ phần sau tai của cậu, sau đó nút lại trên làn da trắng những dấu vết đỏ ửng.

Pey bị kích thích, hai mắt mở hờ, từ khuôn miệng nhỏ phát ra những tiếng kêu nhỏ đầy ma mị.

Aki không nhìn được liền nhanh chóng cởi bỏ hết quần áo vướng víu trên người cả hai.

Nhũ hoa sớm đã kích thích được hẳn tận tình chăm sóc, đầu lưỡi đảo qua lại trên đầu núm hoa, sau đó lan lan ra đến xung quanh.

Aki còn dùng răng nanh cạ cạ vào đỉnh nhũ, khiến cho Pey phát điên vì dòng khoái cảm đang chảy trong từng giọt máu.

Cậu bắt đầu nổi dậy ham muốn, phân thân từ sớm cương cứng đã rỉ ra vài giọt bạch dịch, khiến cho cảnh tưởng tăng lên vạn phần dâm mỹ.

Bàn tay bầu chặt trên vai hẳn bắt đầu cựa quậy, đẩy đầu Aki xuống sâu hơn một chút, miệng nhỏ không ngừng mấp máy những từ rời rạc:

-”...muốn...cho...cho...”

-”Sẽ như em muốn.”-Hắn dựa vào biểu hiện có thể đoán ra được yêu cầu mà tiểu mỹ nhân bên dưới đang đòi hỏi.

Bàn tay buông lỏng nãy giờ, túm chắc lấy phân thân của cậu, không ngừng xoa nắn.

Pey chỉ đột nhiên cảm thấy sự thích thú đang phát tác từ hạ thân. Tiếng kêu dâm loạn từ khẩu huyết của cậu vang lên thanh mảnh:

-”Ồ...aaaa...ô...”

Hắn rất hứng thú với sự phản tác của cậu, răng nanh bắt đầu cắn nhẹ trên đầu phân thân của Pey, bàn tay phía dưới cũng không ngừng nắn bóp hai viên bi nhỏ.

Nhận được sự chăm sóc kỹ lưỡng đến như thế, chẳng mấy chốc Pey đã muốn giải tỏa. Cậu hơi ưỡn người, bạch dịch đã sắp trào ngược ra ngoài.

Đột nhiên trào lên một trận khó chịu. Hẳn đang bóp chặt gốc hạ thân, khiến bạch định không thể giải thoát ra ngoài. Thật sự cảm giác rất là khó chịu.

-”Mau...thả...thả...”-Cậu nức nở cầu xin hắn, dòng lệ chẳng mấy chốc đã tràn ngập khuôn mặt xinh đẹp.

-”Nhanh quá sẽ không có vui đâu...”-Hắn nở nụ cười, lời nói đem vài phần rất nhẹ nhàng, giống như là đang dỗ dành một hài tử nhỏ bé làm nũng.

Cậu đã không chịu nổi, bàn tay lần mò xuống phía dưới, chính là muốn tự thoả mãn cho bản thân mình. Chưa đạt được mục đích đã bị Aki bắt lấy hai cổ tay, bẻ ngược lên trên.

-”Đừng nháo.”

Một tay giữ tay cậu, hai chân trấn giữ hai chân cậu, để tiểu huyết nhỏ luôn mở rộng. Tay còn lại giơ lên lơ lửng giữa không khí, ánh sáng xung quanh đột nhiên tụ lại, phát lên một tia chói lóa. Từ đâu rơi xuống một sợi dây thừng nhỏ, cũng không quá dài.

Hắn lập tức dùng sợi dây ấy, trói tay cậu cố định vào thành giường, hai chân cũng được trói vào hai cột giường, còn trước đó đem cậu lật sấp khiến tiểu huyết đối diện với hai đồng tử xanh ngọc, hoàn toàn mở rộng. Nơi tư mật nhất chỉ trong vài giây đã được hắn quan sát toàn bộ.

-”Chơi trò này đã nhé.”-Hắn đứng dậy, từ từ tiến về tủ gỗ cao, bề ngoài là kính, nhìn xuyên suốt vào bên trong rất nhiều chai rượu ngoại đắt tiền.

Hắn lôi ra một chai Ballantines 30, nằm trong số những dòng whisky tinh tế và đắt tiền nhất thế giới, tới thượng trong phân khúc Scotch whisky siêu sang trọng.

Tiến lại bàn khách, mở tủ nhỏ bảo quản máu tươi, lấy ra một ly nữa.

Hắn đem Ballantines 30 đổ đỏ đổ đi nửa chai, để lại một nửa, sau đó đổ ly máu đỏ vào chai rượu, lắc đều một cách điệu nghệ hết như bartender thức thụ.

Chai rượu màu vàng trộn lẫn máu đỏ, tạo nên màu nâu đẹp đẽ.

Pey trên giường không ngừng cựa quậy, để phân thân có thể thoải mái một chút, nhưng dây trói chặt, khiến ý định của cậu một chút đã đổ bỏ hoàn toàn. Đau đớn truyền đến cùng khoái cảm giống như con dao đâm nát sự chịu đựng của cậu. Cậu không ngừng lắc lắc đầu, mái tóc nâu nhạt loà xoà bết vào cùng mồ hôi, bờ má đỏ lên, tất cả đều là tuyệt cảnh. Bất cứ một người nào khi nhìn thấy cảnh này đều không thể kìm chế, huống chi là tên ác ma như Ritera Aki.

Hắn ngồi xuống đối diện với hạ thân nâng cao của cậu, răng nanh giật mạnh nút của chai Ballantines, sau đó không nhanh không chậm kề miệng chai với tiểu huyết của cậu.

Pey cảm nhận được hơi lạnh từ lớp thủy tinh của chai rượu, giật thót mà kêu lên:

-”Cái...cái...gì...?”

-”Thứ sẽ làm em vui.”-Hắn vui vẻ trả lời. Sau đó ngay lập tức lật ngược chai rượu đút sâu vào hạ thân Pey khiến từng giọt Ballantines cùng máu chảy đầy tiểu huyết. Tiểu huyết của cậu khá nhỏ, nên chỉ cổ chai đã gần lấp đầy nội bích.

Pey đột nhiên cảm nhận một cỗ nước chảy khắp thân mình, lại cảm giác tràng bích giãn ra, hạ thân lấp đầy bởi vật lạ lạnh lẽo liền không kịp được rung mình mà kêu lên một tiếng thảm thiết:

-”Aaaaa...”

-”Chẳng phải thích lắm sao?”-Hắn vật cười, ánh mắt ánh lên sự thích thú nhìn thấy tiểu mỹ nhân chìm trong mê mồi không thể chống cự.

Nước trong chai khá đầy, chảy phân nửa đã tràn ra ngoài, dòng nước nâu sẫm sánh chảy loang lổ khắp bờ mông trắng mịn, tong tong men theo mép đùi non của cậu mà chảy xuống đệm giường.

-”Ày, em thật là xinh đẹp nha.”-Những câu khen bóng gió, thật khác với hắn ngày thường.

Aki đối với chuyện chăn gối hay Aki Chúa Tế ma cà rồng là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Chai rượu sau khoảng ba mươi giây đã chảy hết. Hắn rút mạnh ra, vứt xuống đất.

Aki bắt đầu mơn trớn da mông căng mịn của Pey, dùng lưỡi liếm hết vết rượu đang đọng lại trên đó. Pey dưới thân hần rên rỉ không ngừng, cầu xin không ngừng. Trong mắt hần lại càng kích thích dục tính hơn nhiều, Aki quả thật đã rất kiềm chế mới chơi đùa với Pey lâu đến như thế.

Đầu lưỡi liếm sạch từng giọt rượu, thỏa mãn liếm môi. Sau đó ngày lập tức bao trọn cổng huyết đang tràn đầy ắp rượu, hút hút như đang thưởng thức một ly rượu ngon lành. Pey cảm thấy bản thân thật vô dụng, để hần đùa giỡn đến vô cực vô hạn như vậy.

Lượng nước cứ đầy lên rồi lại giảm xuống, sau một lúc liền cạn đi đến sáu bảy phần.

-"Ngon quá nha."-Hần không dừng buông ra một câu khen thưởng đầy thú tính.

-"Cầu xin anh...thả...tôi...tôi...ra."-Pey nức nở, giọng nói nhỏ nhỏ nấc lên.

-"Được, thả thì thả."-Hần nhanh chóng tuột dây trói cho cậu, cổ tay và cổ chân bị dây thít khá chặt có hơi sưng đỏ, nhưng cũng không nặng lắm.

Do bị cố định lâu, nên Pey vẫn chưa cử động ngay được. Cổ tay run rẩy chống lên đệm, cổ lăm mới ngồi thẳng lưng dậy, tư thế nửa quỳ nửa ngồi quay lưng lại hần.

Aki liếm mép, sau đó khẽ nói:

-"Chúng ta chơi trò khác."-Pey còn đang bất ngờ thì đột nhiên cảm thấy một trận đau đớn khủng khiếp truyền đến từ tiểu huyết. Hần không báo trước, đã một hơi đẩy ngập lút phân thân của mình vào người Pey. Cậu đau đớn đến ứa nước mắt, thét lên một tiếng.

Cổ họng khàn đặc khiến âm vực vang lên khá trầm, giống như đang vì thứ gì đó mà kiềm chế. Đau đớn gây đến cơ thể vô lực, ngã ngửa về phía sau, dựa lưng vào ngực hần.

Hần vuốt ve bờ vai đang run lên từng hồi, thổi thổi nhẹ vào vành tai nhạy cảm của cậu, hỏi thăm rất quan tâm:

-"Đau lắm không?"

Cậu thở hổn hển, hai mắt nhắm nghiền, nước mắt không ngừng trào ra ướt đầm cổ và mặt.

-"Chịu khó một chút, sẽ qua nhanh thôi."

Liền đó nhẹ nhàng đưa đẩy hạ thân vào cơ thể cậu. Ban đầu tiểu huyết bị khai mở quá cỡ, căng nứt dẫn đến chảy máu tươi, tuy nhiên sau rồi đỡ dần, khoái cảm cũng theo đó mà tăng lên.

Hần đẩy cậu úp mặt xuống giường, tiểu huyết nâng lên ngang tầm với hạ thân của hần, trườn sát một cách điên cuồng.

Pey nhắm nghiền mắt, nước mắt vẫn rơi, hai tay bấu chặt vào ga giường.

Là lần đầu tiên của cậu, lần đầu tiên. Kí ức lần đầu tiên cậu mong mỏi là với người vợ nhỏ sẽ cùng chung sống suốt đời nhẹ nhàng trải qua. Kết quả lại là kí ức sợ hãi với một nam nhân độc ác dùng hết cách khiến cậu vừa nhục nhã vừa đau đớn.

Tâm trí cũng không nghĩ được quá nhiều, chỉ dừng ở đó, rồi cùng hần bị cuốn vào ham mê đến lạc lối.

Aki luật động khá lâu, sau đó khoái cảm theo bạch dịch mà chảy vào cơ thể Pey.

Hần thở ra một tiếng nhẹ bằng, sau đó đổ gục sang bên cạnh cậu. Pey cũng vì quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi ngay sau đó.

Hần vuốt vuốt mái tóc mềm mại của cậu, kéo chăn đắp lên ngang ngực cho cậu, sau đó ôm cậu mà cùng chìm vào giấc ngủ.

Lần đầu của em, cho anh.

Đã là cho anh tất cả rồi...

Sau này, anh có giữ lấy em không?...

Em sợ lắm, sợ lắm, sợ anh sẽ quên em...
Sợ anh sẽ đứng dậy ra đi sau mọi chuyện...
Đừng làm vậy anh nhé.
Cầu xin anh, Ritera Aki.

—————ooO End Chap 6 Ooo—————

7. Chương 7

—————ooO Chap 7 Ooo—————

Pey bị đánh thức bởi tiếng sập cửa mạnh. Bên cạnh còn hơi ấm, xem chừng Aki vừa bỏ đi.

Cậu ngồi dậy, thất lưng mỗi nhừ truyền lên cảm giác không mấy hay ho, khiến Pey tối tăm mặt mũi mất vài phần.

Lần đầu tiên, nguyên lai cảm giác lại đau đớn đến như vậy, đột nhiên thấy đáng thương thay cho những nữ nhi chân yếu tay mềm.

Pey mông lung suy nghĩ một hồi, sau đó sực tỉnh, mới nhớ đến tình cảnh của bản thân. Cậu là đàn ông, không phải loại người cơ bắp cuộn cuộn, một cái búng tay có thể đánh bay kẻ khác, nhưng cậu tự tin là manly thì cậu có thừa. Cái lí do gì lại có thể đột nhiên trở thành nam nhân yếu đuối bị kẻ khác thượng lên thượng xuống đến mức độ hiện tại. Chỉ có thể cố gắng giữ lấy chút ý chí cho đến khi có cơ hội trốn thoát khỏi cơn ác mộng này.

Cậu bò xuống khỏi giường, hơi khó chịu một chút, nhưng thực sự không đến mức độ nặng nề quá mức.

Ít nhất là chưa đến mức đi không nổi, tựa không xong.

Quần áo cũng bị hằn xé rách cả rồi, không còn gì có thể mặc lại cả. Đợi chút tìm quanh quất trong phòng, biết đâu có thể tìm được bộ quần áo nào của hần.

Pey mở ra được một cánh cửa in họa tiết rất đẹp, bên trong là một căn phòng rộng rãi, đựng rất nhiều quần áo, đồng hồ, giày dép đủ các nhãn hiệu nổi tiếng.

Xem ra ma cà rồng cũng mặc quần áo của con người. Cậu tìm tòi một chút, không để lộn xộn kéo hần lại phát hiện ra, liền tìm được một dây áo sơ mi trắng. Người hần cao hơn Pey rất nhiều, hầu hết áo đều dài phủ đến ngang đùi cậu. Thôi thì có còn hơn không, khoác vội một chiếc sơ mi lên người, Pey đóng tủ lại và bỏ ra ngoài.

Hôm nay, hần không có khoá cửa. Thật may mắn thay, Pey không bỏ lỡ thời cơ mở cửa, cố gắng tìm đường trong cả chục vọn ngõ ngách nối nhau dẫn đến hàng trăm căn phòng. Vừa đi cậu vừa phải trốn tránh sự phát hiện của người trong lâu đài. Nơi này chỉ có vài người giúp việc qua lại là nhiều, tuyệt nhiên không thấy một tên kiêu lính gác trong này. Xem ra bảo mật của nó cũng khá lỏng lẻo, không chẳng chịt như Pey vẫn tưởng tượng ra.

Cậu chạy xuống năm sáu cái cầu thang mà vẫn lạc lung tung, cuối cùng dẫn đến một ngõ cụt dẫn thẳng vào một căn phòng. Quay lại cũng không chắc là tìm thấy đường, vậy thì trốn vào trong này, nếu có cửa sổ hay thứ gì dẫn xuống phía dưới thì tốt, nếu không thì cũng đành chịu.

Cơ hội thành công là 50/50, sau khi đưa ra quyết định, Pey liền đẩy nhẹ cửa, bước vào trong phòng. Căn phòng tương đối rộng như phòng Aki, bài trí có phần bừa bộn hơn một chút, nhưng nhìn chung đều rất đẹp.

A, ở kia có ban công mở ra ngoài, cậu vội vã chạy đến lắc lắc núp cửa. Bị khoá mất rồi, Pey tức giận đập mạnh vào cửa, lăm lăm chữ thề một tiếng:

-”Chết tiệt.”

-”Muốn mượn chìa khoá không?”

Pey giật thót, quay người về phía sau, nuốt nước bọt một tiếng. Người này, là...Kris.

Hôm nay hắn không mặc áo choàng hay là trông mắt đỏ lên giống hôm trước nữa, nhìn kĩ thật sự rất đẹp trai. Cậu lắp bắp trả lời, mặt trắng bệch:

-”Anh...tôi...tôi...”

-”Đừng sợ, ta hỏi thật đấy! Ta có thể cho em chìa khoá mở tất cả những cổng trong Darkness.”-Hắn mỉm cười, thừ thái mở ra một cúc áo trên cùng, để lộ bờ ngực săn chắc, ngồi phịch xuống sofa đối diện.

-”Anh sẽ...cho tôi sao?”-Cậu nhìn hắn, đột nhiên cười lên một tiếng.

-”Đương nhiên là cho.”

-”Vậy thì mau đưa đây!”-Pey chìa tay ra trước mặt hắn, cổ tay lộ ra vết trói bầm tím.

Kris nhìn cậu, từ đầu đến chân khoác độc nhất một chiếc áo sơ mi mỏng, khắp nơi ẩn hiện vết ân ái đủ màu. Hắn cười khẩy một tiếng, vuốt tóc một cái rồi thở dài:

-”Không có thứ gì cho không đâu!”

Pey giật thót, cậu thật sự không hiểu ý của hắn cho lắm, nhưng tính tình của Kris có vẻ không tử tế, chuyện trao đổi này chắc chắn không phải chuyện tốt.

-”Anh...muốn gì?”-Cậu cắn môi, bật ra một câu hỏi nhỏ.

-”Ta muốn thứ mà Aki đã từng có!”-Hắn lắc lắc cổ tay, ý cười vụt ra theo từng từ.

-”Anh...”-Pey nhăn trán, bất giác đôi chân lùi lại phía sau, lưng dựa vào cửa kính lạnh buốt.

-”Ta muốn thân thể của em, Pey.”

Cậu hiểu ý hắn rồi, hiểu rồi. Anh em bọn họ, đều là những tạo vật chỉ có ham muốn tình dục, không hề để ý đến đau đớn sau đó để lại ảnh hưởng như thế nào đến cậu.

Cậu không muốn nói dối, nhưng cậu thật sự rất sợ chuyện đêm kia sẽ xảy ra lần nữa. Ấn tượng đầu đã bị phá hỏng hoàn toàn, nếu cứ lặp lại, cậu không chắc sức chịu đựng của cậu là đủ mạnh mẽ.

Một lần nữa, đổi lấy tự do sau này?

Hay không đồng ý, để mãi mãi trở thành con rối trong tay Ritera Aki?

Lựa chọn cuối cùng dù khó khăn cũng sẽ phải tìm ra. Pey có quyền chọn, chỉ là những sự lựa chọn đôi khi không tốt đẹp cho lắm.

-”Được, nhưng sau đó chắc chắn phải đưa cho tôi chìa khoá ra khỏi nơi này!”-Pey hít một hơi dài, khổ sở nói.

-”Thoả thuận thành công!”-Hắn đứng dậy, bước về phía Pey. Cậu nhắm mắt, đôi môi khô khốc mím chặt vào nhau, bị hàm răng cắn đến bật máu.

Hắn dụi đầu vào cổ Pey, từng chút một nút lấy tác da trắng mịn, tận hưởng hương vị mê mị toả ra từ cơ thể cậu.

Cậu bủn rủn hai chân, từng bước một khuỵu xuống, đổ dần vào lòng Kris. Nước mắt không ngừng trào ra.

Sự lựa chọn này, có hẳn là đúng?

Hắn bế cậu lên vai, sau đó đem cả hai gieo xuống giường. Làn da tiếp xúc với đệm giường mềm mại như mở lại một cuốn hồi ức ác mộng.

Bàn tay vô thức vươn lên, chống vào bờ ngực của Kris, dùng một lực không mạnh không nhẹ đẩy hắn ra.

Cổ tay liền đó bị nắm chặt, tiếng hăm dọa vang lên bên tai nghe rõ mồn một:

-”Thoả thuận đã thành công rồi.”

Cậu nhận ra, tình thế bây giờ...vốn không do cậu quyết định.

Hãy để nó tiếp tục, tiếp tục nhẫn nhịn để tránh đi sự đau đớn tăng thêm.

-”Ngoan ngoãn như vậy chẳng phải sẽ tốt hơn sao?”

Đoạn hần lần mở từng cúc áo một của Pey, cho đến khi chiếc áo hoàn toàn nằm yên vị dưới đất. Đó là thứ duy nhất cậu mang trên người, không có nó, bản thân từ lúc nào đã hoàn toàn loã thể.

-”Aki xem ra cũng khá mạnh tay.”-Kris liếm nhẹ từng vết thâm tím ở xương quai xanh và cả ở hông cậu, an ủi một câu không đầu không đuôi.

Kris vốn không thừa thời gian như Aki, một chút chuẩn bị đã sẵn sàng cho cuộc sáp nhập.

Hạ thân cương cứng chuẩn bị lấp đầy tiểu huyết còn chưa lành thương, liền bị một tiếng quát đánh thép cắt đứt:

-”Kris, dừng lại.”

Là Ritera Aki, hần đang đứng tại cửa phòng ngủ của Kris, ánh mắt hần lên tia đỏ máu đến đáng sợ.

Pey theo bản năng, hốt hoảng đẩy Kris ra, bò vội vã đến phía chiếc áo dưới đất.

Kris chỉ cười, hần chỉ cười như một tên điên.

Bàn tay của cậu sắp chạm được vào chiếc áo, hơi nóng đột ngột tăng cao, toàn bộ chiếc áo cháy thành tro bụi.

Hần đốt nó, Ritera Aki đã đốt nó. Pey bất động nhìn chằm chằm vào từng vụn cháy lơ lửng giữa không trung, ánh mắt đột nhiên quay lại nhìn hần, ánh mắt tổn thương, sợ hãi giống như một con mèo nhỏ yếu ớt xù lông để lấy lại chút oai nghiêm của mình.

-”Tôi đã cảnh cáo anh.”-Hần không để ý đến ánh mắt của cậu, mặt đối mặt tranh luận cùng Kris.

-”Em cảnh cáo anh không được đụng đến cậu ta. Em không nói nếu như cậu ta tự nguyện thì anh cũng không được làm chuyện đó với cậu ta.”-Kris nhún vai, tiện tay khoác lấy chiếc áo choàng lông màu sẫm.

-”Em...tự nguyện?”-Hần hơi ngạc nhiên, quay lại nhìn cậu dò hỏi. Pey cúi đầu, hai bàn tay đan vào nhau mê mẩn dày vò.

Hành động của cậu, chính là câu trả lời.

Aki thật sự là đang rất tức giận, cảm thấy có thể ngay lập tức giết chết Pey, nhưng hần không chọn làm như vậy.

-”Ta muốn nói chuyện với em.”-Hần cởi áo khoác ngoài, choàng lên người cậu, sau đó bế cậu vào lòng và bỏ đi.

Một mình Kris ngồi trong phòng, cười lên một tiếng lộ liễu:

-”Ritera Aki, em hoá ra...cũng có điểm yếu nhỉ?”

-”Tại sao em làm như vậy?”-Hần để cậu trên đùi, không ngừng vuốt ve cột sống xương xương sau lưng cậu.

Pey không biết nên trả lời như thế nào nữa.

Nói rằng em sợ anh?

Hay nói rằng em sợ cuộc sống bên cạnh anh đây?

-”Em...tại sao lại tự nguyện?”

-”Là trao đổi... Bản thân lấy chìa khoá mở tất cả cánh cổng Darkness.

Hắn cười lên một tiếng, chua xót thì thào vào tai cậu:

-"Ma cà rồng có thể bay được. Nên lâu đài này vốn bao kín bởi tường, không hề có cổng."

Pey ngậm tăm. Kris lừa cậu, là hắn lừa cậu.

Quá dễ tin người, để đến khi bị người ta lấy đi ảo tưởng tự do?

Cậu còn lại gì đây?

—————ooO End Chap 7 Ooo—————

8. Chương 8

—————ooO Chap 8 Ooo—————

Trong khi Pey còn thất thần suy ngẫm, Aki đã bế cậu đứng dậy.

-"Em đã được lựa chọn. Em đã chọn rời khỏi ta. Em không thể làm như vậy."-Hắn thì thào vào tai cậu, hơi thở lạnh lẽo phả vào gáy Pey làm cậu nhột mà co rúm người lại.

-"Anh...muốn làm gì?"

-"Làm việc có thể khiến em mãi mãi không thể rời khỏi ta."

Như đã nói, em là một thiên thần, ta sẽ là người bẻ gãy đôi cánh thiên thần.

Hắn đặt cậu xuống tấm thảm cạnh chân giường, sau đó cố định thân trên của cậu bằng cách dùng một cánh tay trện lên ngang ngực.

Pey còn chưa hết bàng hoàng, thì hắn đã bắt đầu cào nhẹ một đường lên nền gỗ đen.

Bàn tay hắn đi đến đâu, một lớp khói đen đã toả ra theo đó. Lớp khói dần tan biến, hiện ra một chiếc xích kim loại màu bạc. Dây xích làm bằng kim loại đặc, trông rất chắc chắn, vòng xích nạm hồng ngọc lấp lánh.

Rất nhanh chóng, vòng xích được lồng vào cổ chân phải của Pey, hắn theo đà miết nhẹ lên vành ngoài của vòng xích.

Chiếc vòng dần nhỏ lại, cho đến khi bao chắc lấy cổ chân nhỏ bé của cậu.

Pey bàng hoàng, hai tay nín lấy vai hắn, không ngừng đẩy ra. Nước mắt trào ra liên tiếp nhau, thanh âm run rẩy cầu xin hắn:

-"Đừng...cầu xin anh...đừng, Ritera Aki...sau này sẽ không như vậy nữa...đừng lại đi..."

Cả người hắn cứng như sắt, chút lực đẩy của cậu vốn chẳng thấm vào đâu.

Hắn đứng dậy, quay lưng bỏ đi. Pey ngồi lại phía sau, vươn tay cố túm lấy vạt áo của hắn, sợi xích giật lại, vòng xích cuộn lấy cổ chân bó sát để lại vết thương xanh tím.

Sợi xích không đủ dài.

Cậu đau đớn, cổ họng khàn đặc cố gọi với theo hắn, nhưng hắn không lưu tình, lạnh lùng bước ra khỏi cửa.

Không phải hắn vô tình, chỉ là hắn sợ mất cậu.

Sợ vô căn cứ. AKi vốn không biết Pey là gì của hắn, cũng chẳng biết tình cảm giữa hắn với cậu là thứ gì?

Chỉ đơn giản, sự đặc biệt của cậu khiến hắn có rắc tâm chiếm hữu, liệu rằng có thể tiến xa hơn cho cả hai?

Thôi bỏ đi, chuyện này vốn không nằm trong tầm kiểm soát của hắn. Tạm thời, giữ được cậu ngày nào tốt ngày đó. Có thời gian, hắn tin có thể làm cho cậu động lòng.

Tiếng cửa đóng sập vang lên, để lại Pey bó gối, run rẩy dựa lưng vào thành giường khóc nức nở.

Làm sao được? Cậu có tội lỗi gì đâu? Đối với con người, sự tự do ăn sâu vào bản tính, hay ít nhất cũng được coi là thứ quyền lợi sẵn có. Vậy mà cậu cũng bị hắn lấy đi.

Ritera Aki là một tên ác quỷ, hấn rút cạn tất cả những thứ cậu có quyền được có. Mặc dù đôi khi Pey không hiểu được sự xuất hiện của hấn.

Vụt đến, vụt đi. Một lần ở bên là một lần mệt mỏi, một lần đau đớn.

Muốn thoát ra liền bị kìm lại, giống như bị nhốt trong căn phòng kín chẳng thể làm gì ngoài an phận thủ thường.

Những ngày sau đó, Pey được hấn quan tâm tận tình, có điều vẫn bị xích lại.

Sợi xích không ngắn lắm, ít nhất cũng có thể đi lại trong một khoảng cách nhất định, quanh quần xung quanh giường ngủ.

Cậu bắt mẫn với hấn, với cuộc sống. Cậu đã từng cắn lưỡi tử tự, nhưng hấn phát hiện kịp thời, sau đó nói với cậu, nếu dám chết lần nữa, mọi người thân của cậu sẽ đi sau cậu. Vì không muốn liên lụy đến những người vô tội, Pey chọn cách xử sự khác. Pey nín lặng, không nói không rằng một tiếng nào.

Aki đôi khi cũng vì đó mà tức giận, điên cuồng đẩy cậu xuống giường mà chiếm hữu.

Cậu không chống cự, thỉnh thoảng quá đau đớn mới rên nhẹ một tiếng trong cổ họng, nhưng cũng rất nhỏ, nếu không chú ý sẽ không nghe được.

Pey bây giờ, giống như thể búp bê thủy tinh, không thể cử động, cũng không có cảm giác. Không biết nâng niu sẽ lập tức vỡ nát.

Hấn thật sự bất lực, không biết phải làm như thế nào mới có thể làm cho Pey động tâm.

Có nhiều lúc cũng muốn thả cậu, nhưng chỉ sau một lần ân ái, cảm giác lại đột ngột tăng cao.

Hấn có thân thể cậu, chắc chắn có thể tìm ra cách chiếm được tâm hồn cậu.

Thời gian cứ như vậy trôi đi cũng đến hai tháng.

Hôm nay Aki tâm trạng tương đối tốt, cũng muốn cùng cậu tận hưởng chút yên bình. Coi như để bù đắp cho những việc trước kia, hấn chắc sẽ có thể kìm chế cảm xúc một chút.

Sau một hồi đắn đo, mới quyết định cởi bỏ xích cho cậu một hôm. Có hấn đi cùng, chắc chắn sẽ không giám bỏ trốn, khi nào quay về sẽ lại đeo vào.

Pey khi thấy hấn cởi bỏ xích, bèn nhìn hấn với ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn kinh hãi, nhưng tuyệt nhiên không nói một từ.

Hấn bế cậu đến một khuôn viên rộng rãi, được phủ băng tuyết hoàn toàn.

Nơi này rất lạnh, Pey được hấn bế trong lòng, nhất thời bị hơi lạnh sộc đến bất ngờ nên thở mạnh một chút.

Aki cũng nhờ vậy biết được cảm giác của Pey, hấn vươn tay ra không khí, đốt lên ngọn lửa nhỏ nhỏ, tàn lửa bay xung quanh cuốn dần thành từng cụm, đan vào nhau và trở thành chiếc áo choàng lông màu sẫm rất đẹp. Đốm lửa trên tay vụt tắt, hấn bọc cậu vào chiếc áo, sau đó ôm cậu tiến về một chiếc xích đu bằng bạc đặt chính giữa căn phòng.

Cậu dựa đầu vào ngực hấn, hơi thở đều đều phả ra không khí từng lớp hơi nồng ấm, xoa bớt đi vài phần lạnh lẽo xung quanh hai người.

Aki yên vị một lát, sau đó khẽ nhìn cậu mà thủ thỉ:

-”Em muốn xem hoa mai tuyết không?”

Pey không trả lời, ánh mắt hơi hiểu kì một chút. Qua ý nghĩ của hấn, Pey biết hấn thật sự muốn cùng cậu ngắm hoa mai tuyết một cách yên bình, không hề có ý xấu nào khác.

Nếu như nó không tổn hại đến cậu, thì chiều hấn một chút cũng chẳng sao. Không hấn là cuống quýt khen ngợi cảm ơn hấn, như vậy là quá sức, Pey không làm được. Ít nhất chỉ có thể im lặng không chống cự là được rồi.

Aki nhìn thấy Pey hơi nhú mày, rất vui mừng mà thở nhẹ vào gáy cậu, nhẹ giọng dỗ dành:

-”Đợi một chút nữa thôi, nó sẽ nở mà.”

Con người này đột nhiên lại nhẹ nhàng với cậu. Pey không biết con người thật của hấn như thế nào, cách đối xử của hấn với cậu, Pey không nhìn ra nửa điểm ôn nhu. Giờ phút này lại đang yêu chiều cậu đến thế. Hấn đối xử với người khác thì như thế nào đây?

Hấn vuốt vuốt mái tóc nâu mềm mại của cậu, đôi mắt xanh ngọc đột nhiên loé lên một tia sáng, sau đó ngay lập tức đỡ cậu ngồi thẳng, lưng dựa sát vào vòm ngực rắn chắc.

-”Xem kìa, mai tuyết nở rồi.”

Pey nhìn theo hướng tay hấn chỉ, ánh mắt neho lại rồi sau đó mang đầy vui vẻ.

Từ trong lớp tuyết trắng muốt, từng cụm hoa mai đỏ như màu lửa đang nở bung ra và lan rộng trong cả căn phòng.

Hoa mai rực rỡ đua nhau khoe sắc, trắng đỏ xen kẽ nhau tạo nên một cảnh tượng vô cùng đẹp.

Pey gần như ngồi bật dậy, tuy không nói gì, nhưng Aki biết cậu rất thích. Cậu hơi quay lại, ánh mắt nhìn hấn đem nhiều phần hạnh phúc, nhưng cũng có chút nuối tiếc giằng xé bên trong. Ánh mắt này, quả thật Aki cũng không tài nào hiểu được.

-”Sau này...có thể bỏ xích đi...được không?”-Pey mấp máy môi, có lẽ lâu rồi không nói chuyện, hoặc do quá lạnh mà giọng cậu hơi yếu, thanh âm cũng có vài ba phần run rẩy. Cậu là đang cầu xin hấn, đồng tử tròn xoe màu cà phê đối thẳng vào mắt Aki, miễn cưỡng mà nhìn hấn.

-”Em...cái...này...?”-Aki hơi kinh ngạc, Pey chịu nói chuyện trở lại với hấn.

Nhưng mà điều kiện này, liệu có thể chấp nhận được không đây?

-”Không...không cần nữa.”-Pey cup mắt một chút, cúi mắt xuống thở nhẹ một tiếng, sau đó lơ đãng nhìn lớp hoa đỏ rực trước mắt.

Hấn tì cằm lên hõm vai cậu, thì thầm vào tai Pey một lời nhỏ nhẹ:

-”Sau này...sẽ bỏ xích đi.”-Hấn không hiểu lí do vì sao lại đồng ý với cậu, chỉ là hấn không thể nói không với cậu. Pey có một thứ uỷ khuất kiểu diêm đến kinh ngạc, khiến người khác thật sự không thể làm cậu buồn lâu.

—————ooO End Chap 8 Ooo—————

9. Chương 9

—————ooO Chap 9 Ooo—————

Pey quay lại nhìn hấn, khuôn mặt lộ rõ vẻ ngỡ ngàng. Cậu thật sự vô cùng ngạc nhiên khi hấn chấp nhận đề nghị của cậu. Giá như, hấn luôn...là con người như lúc này.

-”Cảm...cảm ơn.”-Cậu líu ríu trong cổ họng, nói ra chỉ một câu cảm ơn sao lúc này lại khó đến thế.

Hấn mỉm cười, hài lòng mà vuốt vuốt mái tóc của cậu. Cả hai không nói gì thêm.

Mai tuyết tại nơi này thật đặc biệt, chỉ nở trong khoảnh thời gian rất ngắn.

Rực rỡ và đẹp dễ, nhưng cuộc sống thường ngăn ngủi, giây phút tồn tại thoáng qua như cơn gió, lay động là vút đi.

Mai tuyết...nói sao nhỉ...có vẻ giống như Pey.

Ừ, giống cậu. Có điều, mai tuyết héo đi không kéo theo ảnh hưởng nào cả.

Pey chết, Aki liệu có để yên cho những người xung quanh cậu?

Liệu hấn có nhẹ nhàng yêu chiều cậu như lúc này?

Câu trả lời, thực ra Pey không muốn thừa nhận. Chắc chắn...sẽ là không.

Thực tại vẫn trôi đi trong khi Pey nghĩ lại những điều trên. Cho đến khi Aki hơi động dậy một chút, hấn thở dài một cái.

Sau đó, liền bế Pey lên, ngược theo đường cũ trở về phòng của hấn.

Sau khi về phòng, quả thật hấn không xích cậu lại, sợ xích bốc cháy rồi biến mất ngay đó.

Pey thật sự rất an tâm và vui mừng. Yên ổn ăn ngủ trong những ngày sau đó. Cậu cũng không còn gan chạy trốn, chỉ bằng cứ ở lại đây, lợi dụng khi nào tâm tình hấn tốt thì có thể xin quay về.

Hấn quay về phòng khi trời đã khá khuya, Pey đang ngồi nghịch ngợm bức tượng nhỏ bằng đá ngọc bích. Thấy Aki, cậu hơi sững lại một chút, sau đó quay lại công việc nhằm chán đang bỏ dở. Hấn nhắm mắt, rồi sững nịnh xoa xoa đầu cậu, thì thầm vào tai Pey:

-" Tới nay ta mệt quá rồi, chúng ta đi ngủ mau lên."-Hấn bế cậu về giường, Pey không nói thêm gì nữa, chỉ im lặng để hấn điều khiển.

Cậu bò vào bên trong giường, nằm lù lù cho đến khi không lù được nữa, sau đó im lặng đắp chăn lên mà nhắm mắt ngủ.

Hấn nhìn cậu, sau đó khẽ mỉm cười, lên giường kê sau cậu. Hấn biết là cậu không muốn làm việc đó, cho nên luôn luôn hình thành nỗi sợ mỗi khi cùng hấn ngủ chung. Nhưng mà Aki không có đến mức độ như vậy đâu, cũng tại cậu sợ quá thôi.

Cậu quay lưng về phía hấn, cho nên biểu cảm của cậu như thế nào hấn không nhìn thấy. Aki vươn tay, chạm vào vòng eo gầy đến thấu cả xương sườn của cậu, kéo cậu lại gần.

Lúc tay hấn chạm vào người, Pey có vẻ giống như đang run, hấn đụng vào liền giật thót, sau đó dè chừng mà nhìn hấn.

Hấn quả thật chỉ muốn ngủ mà thôi.

Pey sau khi đọc xong tâm địa trong sách của hấn, mới an tâm vùi sâu vào lòng hấn mà ngủ. Cơ thể của hấn có thứ nguyên khí vương vấn mùi nguy hiểm, lại rất mạnh, nhưng đối với Pey, nó lại khiến cậu ngủ ngon hơn nhiều.

Điều này, Pey mới phát hiện ra gần đây. Cậu mắc chứng bệnh khó ngủ, Nhưng chỉ cần hấn ôm cậu trong lòng thì cậu sẽ ngủ rất tốt. Dù nói như nào, thì đúng là cậu cũng rất thích ngủ trong lòng hấn.

Sáng hôm sau, Pey ngủ dậy khá sớm. Hấn vẫn nhắm mắt, xem chừng là còn ngủ. Cậu cũng không có ý định đánh thức hấn, liền xuống khỏi giường và đi đánh răng rửa mặt.

Cậu hoàn toàn xong việc, hấn vẫn chưa dậy. Pey chán nản ngồi trên ghế sofa một mình, mắt nhắm hờ, khẽ lẩm nhẩm lời bài hát yêu thích.

Boiji annneun neol chajeuryeogo aesseuda

~Deulliji annneun neol deureuryeo aesseuda

~ ...

Aki dậy trong khi Pey vẫn không hay biết gì. Hấn thoát ần thoát hiện, chỉ một lúc là đã đứng phía sau cậu. Tuy Pey nhỏ giọng, nhưng hấn vẫn có thể nghe rõ âm điệu nhẹ nhàng từ đôi môi cậu phát ra.

Ánh mắt ánh lên một tia hạnh phúc, hắn vòng về phía trước, ngồi xuống bên cạnh và nhìn cậu chăm chú.

- "Gì vậy?" - Pey chột dạ, quay lại thì thấy hắn đang nhìn mình, giật thót mà hỏi.

- "Tiếp tục đi..." - Hắn vòng tay trước ngực, hơi nghiêng đầu tỏ vẻ chăm chú lắng nghe.

Pey không hiểu ý hắn lắm, sau đó suy nghĩ một chút mới hiểu ra là hắn muốn cậu hát tiếp. Cậu rất là ngại, cũng chẳng nghĩ hắn có thể nghe được, nên mới thuận miệng nhẩm vài câu. Hắn bảo cậu hát trước mặt hắn, thật sự không đủ tự tin.

- "Không...bỏ đi" - Cậu nhún vai, đứng dậy khỏi ghế.

Hắn nắm lấy cổ tay cậu, sau đó liền giữ chắc lấy, nhìn thẳng vào mắt cậu mà ra lệnh:

- "Tiếp tục đi."

Lần này cậu biết nếu mà không làm theo thì chắc chắn sẽ không yên với hắn, liền bất mãn mà ngồi thụp xuống, ngán ngẩm lắm bầm nốt lời bài hát còn lại. Giọng điệu ngang phè phè, chẳng hay như ban nãy. Hắn vẫn chỉ nhìn cậu, mắt tím lại thành hai đường chỉ, miệng tủm tỉm cười.

- "Cười cái gì? Biết dở rồi thì sau này đừng bắt tôi hát nữa."

- "Tôi đâu nói em hát dở. Chỉ là, chúng ta như thế này, thật giống vợ chồng." - Hắn vuốt vuốt cằm, tỏ vẻ hơi suy ngẫm, sau đó liền phát biểu hùng hồn một câu.

Pey tròn mắt nhìn hắn, tiêu hoá hết câu liền nổi đóa mà mắng té tát:

- "Tên điên nhà anh. Vợ chồng cái vẹo gì? Tôi với anh không thù không oán, có cần thiết làm tôi sốc muốn chết không?... " - Cậu quả là nhiều từ ngữ phong phú. Hắn hơi sững lại một chút, sau đó giữa lúc cậu đang ở cao trào, liền một bước ôm lấy cậu, hai bờ môi ma sát lên nhau, để Pey mềm nhũn vì mất hết không khí.

- "Buổi sáng vui vẻ." - Hắn nháy mắt một cái, bỏ lại tên ngốc đang ngây người vì không hiểu chuyện.

- "Anh...anh..."

- "Đi ăn sáng. Nếu không ta sẽ tiếp tục uống máu tươi như trước đây." - Hắn lững thững mở cửa, để lại một hồi chuông cảnh tỉnh cho cậu.

- "Đợi đã...tôi đi. Mà tôi không biết đường, chờ tôi với."

Bữa sáng kết thúc với việc hắn ung dung đến sảnh chính làm việc, cậu lủi thủi đi theo hắn vì không biết đường. Có nói rằng cho cậu về phòng, nhưng hắn bỏ ngoài tai, chăm chăm đi đến sảnh chính. Báo hại cậu ba chân bốn cẳng chạy theo hắn hụt hơi.

Hắn ngồi trên ghế cao, cậu ngồi trên đùi hắn, xem ra cậu vẫn là nhân vật ngồi cao nhất trong phòng. Hôm nay có khá đông người, hơn nữa lại toàn là người có vẻ chức vụ cao và rất bản lĩnh.

Pey ngồi trong phòng, có thể cảm nhận mùi nguyên khí nặng nề đè chặt lên không khí. May mắn thay vì ngồi trong lòng hắn, cậu vẫn có thể thở được nhờ nguyên khí đặc biệt của Aki.

Buổi họp bắt đầu. Mọi người thay nhau nói và nói. Pey im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng cựa quậy một chút để đỡ bị tê người, Aki ngồi vuốt vuốt tóc cậu, nhưng xem chừng vẫn rất chăm chú nghe ý kiến của mọi người bên dưới.

Tóm tắt sơ lược, Pey nghe thấy được lôm bôm ý chính đại loại là:

Rừng phong đỏ bị lũ Quỷ tộc đánh chiếm, chúng muốn đổi rừng phong đỏ lấy đá Thủy Tinh, đó là một loại đá quý hiếm có tác dụng đặc biệt nào đó. Trên thế giới chỉ có hai viên duy nhất. Hiện tại Aki giữ một viên. Cả gia tộc Ma cà rồng đều phản bác ý kiến trao đổi, một hai đời đánh trả giữ bằng được đá Thủy Tinh. Khổ nỗi Quỷ tộc khá mạnh, để chống lại chúng cần triệu tập tất cả số Ma cà rồng trên khắp thế giới. Tuy nhiên tốc độ Ma cà rồng nhanh nhưng ít nhất những nơi hẻo lánh cũng mất một tuần. Chúng lại sắp đến rồi, kết quả là cãi nhau mãi mà chưa tìm được cách giải quyết an toàn.

Pey nghe ngóng một chút, sau đó ngồi im lặng. Dáng vẻ suy tư nghĩ ngợi, rồi cúi đầu nhẩm nhẩm vài thứ gì đó. Aki nhìn thấy như vậy, tuy hơi khó hiểu nhưng cũng không nói gì thêm.

Bất chợt Pey ngẩng mặt lên, hỏi hần một câu không đầu không đuôi:

- "Quý tộc sợ cái gì nhất?"

- "Băng."

- "Thế tại sao Ma cà rồng các anh không dùng băng mà đuổi chúng?"

- "Nơi này khí hậu nóng, lấy đâu ra băng. Em cũng nhìn thấy rồi, cả lâu Đài chỉ có một phòng băng ướp Mai tuyết đó, còn lại thì không có."

- "Vậy thì làm thêm nhiều phòng băng như vậy nữa."

- "Phòng băng rất khó làm, một lần có thể tiêu tốn rất nhiều vụn đá Thủy Tinh, nếu cứ mài mòn đá Thủy Tinh, sẽ ảnh hưởng đến tác dụng của đá."

- "Vậy dùng số băng trong phòng đi."

- "Lượng băng đó không đủ."

- "Được rồi. Tôi có thể giúp anh giải quyết chuyện này, chỉ có điều anh chắc sẽ không tin việc tôi làm." - Cậu thì thầm với hần, sau đó thở dài một cái. Cậu thật sự rất thích việc, ờ, cố vấn về vấn đề bày binh bố trận của hần. Pey là một sinh viên khoa Sử, cậu rất thích đọc các loại binh pháp thời xưa. Với điều kiện kinh tế phát triển ngày nay, việc sử dụng kế sách lại càng hữu hiệu hơn.

- "Nói cho ta nghe em muốn làm gì?"

- "Này..."

Hai ngày sau, Quý vương dẫn hơn một trăm lâu la đến bìa rừng phong đỏ. Aki và Pey ở ngoài cổng Darkness, cùng với hai ba mươi Ma cà rồng cấp cao nữa, đứng thành một hàng bảo vệ lâu đài.

Quý tộc nhìn thấy bọn họ từ xa, liền oai hùng vượt qua rừng phong đỏ, đến trước mặt họ thể hiện.

Quý vương của quý tộc là Jun Ho, nhìn thấy cậu ở bên cạnh Aki, liền ngay lập tức đem lòng yêu mến. Jun Ho cười khẩy, chào Aki một cái, sau đó cao giọng yêu cầu hần giao rừng phong đỏ hoặc đá Thủy Tinh ra.

Aki ngừ khí lạnh lùng, khước từ cả hai yêu cầu.

Jun Ho nổi điên, phân bố các Quý nhân ủa đến gây chiến với bọn họ. Pey mỉm cười, mọi thứ theo đúng tính toán của cậu.

Bọn quý vừa mới áp sát vành ngoài, liền há hốc miệng mà dừng lại.

Ma cà rồng từ đâu bay ra rất nhiều. Trên tay thả xuống rất nhiều vụn băng, đúng hơn thì nó là đá bào.

Cả đội hình Quý nhân hùng dũng, chỉ một chút đã bị dọa tan bầy xe ghé đạp lên nhau mà chạy. Jun Ho nhìn thấy vậy, tức điên người, nhưng cũng vội vã quay đầu ngược lại phía bìa rừng.

Bìa rừng phong đỏ đột nhiên đổ xuống một trận mưa băng. Là do các Ma cà rồng thay nhau thả băng xuống. Cả lũ Quý nhân ngày càng hỗn loạn, la hét om sòm, cuối cùng bị đánh tan tã.

Số Ma cà rồng cao cấp còn lại cũng xông vào chiến. Quân số Quý nhân thiệt hại hai phần ba, những con cao lớn nhất mở đường máu cho Jun Ho trốn chạy, hần trước khi đi còn quay lại nhìn Aki, hét lên một câu:

- "Ta nhất định phải cho ngươi sống không bằng chết."

Pey hài lòng xem cả trận chiến. Số băng của phòng băng ướp mai tuyết đúng là ít, nhưng nếu bào nhỏ, lượng băng vụn sẽ ra rất nhiều. Có thể dùng vụn băng làm cho chúng nhụt chí, sau đó Ma cà rồng sẽ phản công.

Mưu kế lần này do cậu nghĩ ra, đã làm không ít Ma cà rồng vương tộc phải để ý. Họ đều muốn biết nam nhân bên cạnh Chúa Tể là ai? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa xem ra còn là người rất thông thạo về đánh chiến?

Xem ra Pey dạo này sẽ trở thành tâm điểm của mọi sự chú ý đây.

Có điều...không phải sự chú ý nào cũng tốt.

—————ooO End Chap 9 Ooo—————

10. Chương 10

—————ooO Chap 10 Ooo—————

Aki hôm nay có việc bận, đi ra ngoài từ sáng sớm, hơn nữa còn bận sẽ về muộn.

Cậu không bị cấm túc nữa, ít nhất có thể quanh quẩn trong toà nhà phía Tây của Darkness cũng là nơi ở của Aki và cậu hiện giờ.

Pey một mình lẩn thẩn trong phòng, đến lúc buồn bã không chịu được nữa, đành bỏ ra ngoài sân hoa.

Nơi này nằm ở phía sau của toà nhà chính Darkness, thấp sáng bằng lân tinh màu vàng dịu như ánh mặt trời, hoa cỏ trông khá nhiều. Coi như ngoài phòng ướp Mai tuyết, nơi này là nơi còn lại có chút sự sống.

Cậu ngồi dưới gốc cây phong, gơ tay bắt lấy một chiếc lá đỏ thắm, hươ đi hươ lại trước mặt. Lá phong đỏ thắm, ánh sáng thấu qua tạo thành màu nâu nhạt, đổ dài lớp màu xuống vạt áo trắng của cậu.

Pey nghịch ngợm như vậy một lát, rồi ngủ thiếp đi.

Cũng không biết thời gian trôi qua đã bao lâu, cho đến khi cảm giác có ai đó đang nhìn mình, Pey mới lười biếng mở mắt.

Là một cô gái. Ánh mắt linh động nhìn vào cậu, không ngừng phát ra từng tia dò xét.

Cô ấy rất xinh xắn, mái tóc màu hạt dẻ rủ xuống hai bờ vai nhỏ nhắn, trên người mặc một bộ váy màu lam nhạt, thanh thoát dịu dàng.

Pey ngồi dậy, sau đó nhanh miệng hỏi cô gái đó:

-"Cô là ai?"

-"Tôi là Bella. Tôi là Yêu nữ mới đến Darkness."

-"Ra vậy. Vậy cô ở đây, tôi phải về phòng."

-"Anh...có thể ngồi lại với tôi một chút thôi?"-Bella nhìn cậu với ánh mắt cầu xin, miệng cười lên một đường nổi bật giữa ánh sáng không ngừng lấp lánh.

Pey vô thức gật nhẹ một cái. Thôi thì cậu ở lại với cô ấy một chút cũng chẳng sao, Aki cũng còn lâu mới về.

Bella gật đầu, vỗ vỗ xuống lớp cỏ bên cạnh, ý nói cậu ngồi xuống:

-"Anh, là Pey, đúng không?"

-"Làm sao cô biết?"-Pey yên vị, quay sang Bella hơi nhếch môi hỏi một tiếng.

-"Mọi người trong lâu đài liệu có ai không biết tên ái nhân của Chúa Tể?"

-"Tôi...không phải..."-Nghe đến ái nhân, Pey khẽ cúi mặt, hai gò má đỏ lên vô cùng đáng yêu.

-"Không có gì ngại đâu. Dù sao, anh cũng là một nam nhân may mắn rồi. Người rơi vào mắt Chúa Tể, không phải ngày nào cũng có đâu."

-"Chuyện này, không nói nữa. Dù sao nó cũng không liên quan đến cô. Cô đến Darkness lâu chưa?"

-"Cũng khoảng một tháng. Tôi vào cùng đợt với chị YuYu."

-"Ra vậy. Tôi đột nhiên bị bắt vào đây, ngày tháng mù tịt. Cũng chẳng biết đã qua bao nhiêu ngày, nhưng có vẻ là lâu hơn cô."

Hai người nói chuyện với nhau, xem chừng khá tâm đầu ý hợp. Pey lâu rồi mới có người cùng nói chuyện, xem ra rất là thích Bella.

Cô gái xinh xắn, lại dễ gần như thế, như thế nào có thể ghét bỏ.

Bella trước khi rời đi, hẹn cậu ngày kia lại ra nơi này chơi.

Pey không nhắc đến chuyện này trước mặt Aki. Đến anh trai hắn là Kris mà hắn còn không cho đến gần cậu, nhờ đâu nói ra hắn lại nổi điên mà lấy mạng Bella thì quả thật Pey sẽ chết vì mặc cảm tội lỗi.

Aki hoàn toàn không biết về quan hệ giữa hai người họ.

Pey rất hay gặp Bella, hai người thường gặp nhau vào những buổi chiều Aki không ở trong phòng. Tất nhiên là vẫn gặp ở sân hoa.

Bella có sở thích ngắm lá phong rơi, Pey cũng là như vậy. Bella thích ngủ trên cỏ, Pey cũng thích như vậy...

Giữa hai người họ, tồn tại rất nhiều điểm chung. Pey từ sớm đã coi Bella là em gái. Tình cảm giữa hai người ngày càng tốt đẹp.

Hôm ấy, Aki do việc đột xuất liền trở về phòng lấy Tài liệu. Căn phòng trống trơn trong khi lẽ ra Pey nên ở nơi này mới đúng.

Hắn tức giận, ánh mắt sắc lên, màu Ngọc lam nơi tròng mắt biến mất nhường chỗ ột màu đỏ pha lê lấp lánh.

Trên người Pey từ lâu đã vương mùi nguyên khí của hắn, chỉ cần đi theo đó, chắc chắn có thể tìm được cậu.

Aki từng bước tiến về sân hoa, đập vào mắt là cảnh Pey và một nữ nhân lạ mặt đang cùng nhau cười nói. Trên cổ nữ nhân kia đeo dây chuyền hình đôi cánh đen, vậy chắc chắn là Yêu nữ.

Làm sao cậu có thể quen biết với Yêu nữ? Hơn nữa còn có vẻ rất thân thiết.

Aki không xuất hiện, hắn im lặng quay về phòng, hơn nữa còn trầm tĩnh rót ỉnh một ly Ballantines 30, loại rượu yêu thích của hắn.

Em giỏi thật, xem ra không quản thúc em thì em sẽ có cách chọc tức ta.

Pey không nghĩ hắn có thể về sớm như vậy, liền ở đó chơi đến gần hết buổi chiều.

Pey vội vã đẩy cửa, sau đó nhanh chóng vào phòng tắm. Aki đang ở trong tủ đồ, nên cậu đương nhiên không biết hắn đã về.

Cửa phòng tắm chỉ đóng chứ không chốt, chỉ một cái đẩy nhẹ là Aki đã dễ dàng mở được cửa. Từng bước hắn đi như trên không khí, tuyệt nhiên không nghe ra một tiếng động nào.

Pey nhắm mắt, cũng không biết rằng hắn đã vào trong phòng, vẫn vô tư ngâm mình trong bồn tắm.

Hắn cởi đồ, sau đó liền bước vào bồn tắm. Pey thấy động, liền sợ hãi mở mắt, sau khi nhìn thấy hắn, liền định với lấy khăn tắm, quần lấy thân mình sau đó bước ra ngoài.

Aki đẩy cậu ngồi cố định xuống làn nước ấm áp, sau đó để cậu quỳ vào trong lòng, mặt đối mặt.

Pey ngại ngần đẩy hắn ra, hơn nữa cũng là sợ thú tính của hắn đột nhiên nổi dậy.

Hắn cau mày, ánh mắt lại một lần nữa biến đỏ, quát lên một tiếng:

-"Ngồi im."

Pey sợ hãi co rúm người, không hiểu vì sao đột nhiên hắn lại nổi cáu.

-"Hôm nay vừa đi đâu về?"

-"Không...không đi đâu, ở...ở yên trong...phòng thôi."-Pey nín thở thốt ra từng từ. Hắn hỏi như vậy, lẽ nào hắn biết chuyện giữa cậu và Bella rồi?

-”Sự thật.”-Hắn một tay vòng qua eo cậu, một tay vuốt ve hai cánh mông của cậu.

-”Tôi...đâu có nói dối.”-Pey giãy dụa, cái tay chết tiệt của hắn rốt cuộc là đang để chỗ mông cậu đó.

-”Cho em một cơ hội nói lại.”-Hắn trừng mắt nhìn cậu, bàn tay nơi eo xiết thêm lực đạo khiến Pey đau điếng người.

-”Tôi...ra ngoài chơi. Là đến...đến sân hoa.”

-”Đến một mình sao?”-Hắn ghé miệng liếm láp nơi bờ vai mềm mại của cậu, khiến Pey nhột mà co người lại như một con mèo nhỏ.

-”Đương nhiên.”-Pey khê ngửa đầu, đột nhiên cảm thấy bả vai truyền đến một trận đau đớn co rút.

Hắn đang cắn vào vai cậu. Hai chiếc răng nanh dài cắm ngập vào da thịt Pey, để lại từng vết máu dài chảy dọc xuống tấm lưng trắng muốt của cậu.

-”Aki, dừng mà. Dừng lại...đau...quá.”-Pey vì quá đau đớn mà bật khóc, bàn tay để trên cánh tay hắn bấu chặt vào bắp thịt.

-”Em không nói thật có đúng không?”-Aki đột nhiên đứng dậy, bế Pey lên vai, vác ra khỏi bồn tắm.

Hai cơ thể trần truồng áp sát vào nhau, hơi nóng cùng với từng giọt nước rơi xuống sàn gỗ thành từng giọt tong tong.

Hắn ném cậu xuống giường, sau đó dùng dây xích trói hai cổ tay cậu xà ngang, để Pey lơ lửng quỳ gối trên giường.

Vết thương trên bả vai do bị căng cơ mà đau đớn gấp bội, máu chảy rất nhiều.

Pey nghĩ chắc là do hắn biết cậu gặp Bella, nhưng nếu như vậy, thì hắn đã sớm xông đến mà giết Bella rồi. Vậy cái này, có lẽ nào là vì hắn hiểu nhầm chuyện gì?

Aki bỏ đến, không ngừng phủ đầy dấu hôn lên làn da trắng mịn diễm lệ của cậu. Pey thở dốc, sợ hãi mà giãy giụa không ngừng.

-”Nói cho ta biết đi. Em là đi với ai?”-Hắn phả từng hơi nóng theo chữ vào vành tai của cậu.

-”Không...với...ai. Là đi...một...mình.”

-”Nói dối.”-Hắn không nói trước một bước ấn mạnh phân thân vào hậu huyệt của cậu. Pey kinh hoàng mở to mắt, đau đớn đến không nói nổi. Sau đó hắn lại rút phân thân ra.

-”Nói đi, còn không nói thật, chúng ta sẽ lại tiếp tục.”

-”Tôi...đã nói...rồi. Không...có ai...mà.”-Pey nức nở rên rỉ từng tiếng trong đứt quãng.

Cậu không muốn nói ra Bella. Cậu không thể vì mình đau đớn và làm hại đến người khác, nhất là khi Bella hoàn toàn chẳng có lỗi gì về việc cùng cậu nói chuyện.

-”Em có phải không đã coi thường ta đến mức độ này!”-Hắn gằn lên một tiếng, lại đẩy mạnh phân thân cương cứng vào hạ thân đang còn chảy máu của cậu. Cậu không chịu thú nhận với hắn, nhất định hôm nay phải làm cậu nói bằng được.

Cứ rút ra lại đâm vào như vậy, hạ thân Pey mất đi cảm giác, bao nhiêu lần ngắt đi, rồi lại bị hắn đánh thức dậy. Hắn muốn cậu nói ra sự thật, cậu lại không muốn nói ra cho hắn sự thật.

Em không muốn anh biết, Bella không có lỗi.

Tờ mờ sáng, hắn mới bắn vào cậu, sau đó nằm vật trên giường, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Pey vẫn là bị treo người lên như thế, khóc không ra nước mắt, nói không ra chữ, thở cũng chẳng ra hơi. Đầu tóc bết vào hai bên da đầu, rũ rượi cúi gằm xuống.

Cậu không nói, tất cả những gì cậu nói cả đêm qua, rốt cuộc chỉ là:

-”Không...ai...cả.”

Aki rất tức giận, cậu biết, nhưng cậu càng không muốn nói cho hẳn sự thật.

Ít ra, chỉ có mình cậu bị hành hạ.

Có những người, thực ra lại chẳng đáng cho chúng ra hi sinh vì họ.

Pey lại không biết điều này.

—————ooO End Chap 10 Ooo—————

11. Chương 11

—————ooO Chap 11 Ooo—————

Sáng hôm sau, Aki tỉnh dậy vào lúc trời hửng sáng. Pey còn mệt mỏi, cho nên chưa dậy.

Hắn hiện tại tâm tình vẫn chưa tốt lên chút nào. Thú thật là nếu hẳn gặp được con Yêu nữ chết tiết kia, thì chắc hẳn sẽ hành hạ cô ta tới chết thì thôi.

Hắn thật sự không hiểu tại sao Pey lại muốn bao che cho cô ta đến thế? Trừ khi, quan hệ giữa Pey và cô ta có gì đó không bình thường.

Hắn nhất định phải tìm hiểu bằng được.

Hắn khẽ mở xích đang siết chặt cổ tay của cậu. Hai cổ tay giãy giữa cả đêm, ma xát với sắt kịch liệt dẫn đến thâm tím, một vài chỗ còn hơi rỉ máu.

Cơ thể không còn khí lực của cậu đổ gục vào lòng hắn, bất động nhắm mắt. Hơi thở còn hơi yếu ớt, có vẻ là bị thương không nhẹ. Hai mép môi trong đầy máu và dịch thể nam nhân khô vón, bết vào lẫn lộn đến nhức mắt.

Trong lòng Aki quả thật trào lên một trận hồi hận và xót xa.

Xin lỗi, nhưng chỉ như vậy mới có thể nhắc em nhớ em là của ta.

Hắn đặt cậu nằm ngay ngắn trên giường, phủ một lớp chăn mỏng lên ngực và eo cậu. Sau đó, liền với lấy bên trong tủ thuốc một lọ kem màu trắng.

Thuốc này là loại thuốc Ngọc Cốt đặc chế từ hương khí của Đá Thủy Tinh. Chỉ có Chúa Tể Ma cà rồng mới được sử dụng loại thuốc quý hiếm như vậy. Ngọc Cốt có tác dụng mạnh về chữa lành vết thương và tăng thêm khí lực.

Lần này, hẳn quả thực không chút thương tiếc muốn dùng Ngọc Cốt đối với hạ thể của Pey. Nếu mà nói hẳn hoang phí, thì lẽ hẳn chẳng thấy hoang phí chút nào.

Từ lúc nào, em đối với ta trở nên quan trọng đến thế?

Aki lấy một lớp kem mỏng lên đầu ngón tay, sau đó nhẹ nhàng xâm nhập tràng bách của Pey, bôi đều lớp thuốc lạnh lẽo vào bên trong.

Mặc dù là Pey bất tỉnh, nhưng trong đại não vẫn cảm giác được chất nhầy lạnh toát cùng vật lạ không ngừng khuếch trương hạ thân, trong nháy mắt lại hồi phục ký ức cũ.

Đau đớn, sợ hãi, bất lực, từng thứ quanh quẩn cứ dần vật mãi, khiến tận trong giấc ngủ, cậu vẫn khóc, khóc rất nhiều. Nước mắt chảy dài hai gò má trắng bệch, nắm tay nắm chặt lại, cơ thể khẽ run rẩy, theo từng cử động nhỏ nơi ngón tay hắn.

Aki đau lòng đỡ lấy cậu, ôn nhu ôm vào lòng, cẩn cẩn dục dục lau đi nước mắt đang chảy ra từ khoé mắt cong của cậu.

Pey bám lấy hắn, hai bàn tay yếu ớt cố gắng như nín kéo thứ gì đó, móng tay bấu chặt vào bắp tay hắn, miệng mấp máy một loại từ ngữ không thể nghe ra thứ gì. Pey hiện tại đã hoàn toàn đánh mất vẻ ngoài bí ẩn và mạnh mẽ ban đầu, lại giống như một con mèo nhỏ bị thương, sợ hãi mà tìm kiếm sự nương chiều, giúp đỡ.

Hắn để Pey dựa vào ngực mình, rồi khẽ vuốt ve nhẹ tấm lưng trắng muốt xen nhiều vết thâm tím, coi như là một cách trấn áp tinh thần đi. Đột nhiên phát hiện ra, Pey cậu, hiện tại là phát sốt cao rồi. Hơi thở mềm mỏng yếu ớt như một lớp sương khí hư không giữa không gian, lại luôn miệng mê sảng mà run rẩy cầu xin cái gì đó.

Hắn để cậu yên vị trên giường, rồi vội vã cho gọi Alex, bác sĩ tư gia của hắn.

Alex không phải là ma cà rồng cấp cao, nhưng về trình độ y thuật thì đặc biệt cao siêu, nói không ngoa có thể coi là Hoa Đà tái thế. Hơn nữa, cậu ta rất có lòng vờn nghề, bệnh nhân bệnh nặng bệnh nhẹ, Alex đều một lòng dốc sức chữa trị, tuyệt đối không bỏ bê cảnh người gặp nạn trước mắt.

Aki đi đi lại lại nhìn Alex sờ sờ nắn nắn Pey, hắn quả thật biết là Alex đơn thuần chỉ là làm công việc chữa bệnh, nhưng trong lòng không khỏi bức tức.

Bản tính của hắn, có thể nói tính chiếm hữu là rất cao. Hắn không muốn ai đụng chạm đến những thứ thuộc về hắn.

Ngộ nhận mà nói, hắn coi Pey như một thứ “thuộc về hắn”.

Cho nên hắn cảm thấy muốn giết người một chút, coi như là xả giận.

Alex sờ nắn xong phía trên, lại yêu cầu được khám hạ thể của Pey nữa.

Ritera Aki hắn nổi điên xông đến liền bóp cổ Alex, nhìn cậu ta cảnh cáo. Cậu ta ho sặc sụa, vật lộn như thế nào cũng không thể thoát khỏi hắn. Cuối cùng, Aki tặc lưỡi buông tay, Alex quỳ gục xuống sàn, nhưng vẫn ngoan cố giằng giải cho hắn:

-"Pey hiện tại bị thương không nhẹ, cơ thể vốn đã suy nhược, nay lại càng nghiêm trọng, tôi cần kiểm tra mức độ ảnh hưởng của vết thương, nếu không sẽ có thể làm sự đau đớn cùng thời gian chịu đựng của cậu ấy kéo dài. Chỉ sợ cậu ấy không chịu nổi."

Hắn vò đầu bứt tóc, cuối cùng trừng mắt nhìn Alex một cái, lên giọng cảnh cáo:

-"Làm cho nhanh, rồi lui đi."

Alex được sự đồng ý của hắn, liền vội vã kiểm tra. Xem ra vết thương khá là nặng, Aki quả thật là rất khùng bố, có thể vì chuyện ấy mà hại người ta đến mức độ phát ốm. Chúa Tể ơi là Chúa Tể, không ngờ người máu lạnh đến vậy.

Cậu ta trao đổi một số thông tin cần thiết với Aki, sau đó lui ra để lại hắn trong phòng với cậu.

Pey nằm mê man trên giường, Alex vừa cho cậu uống thuốc, có thể sắp tỉnh lại rồi. Aki cầm lấy tay cậu, khẽ vuốt ve nhẹ mu bàn tay. Gây quá, bây giờ mới thấy Pey gây đến như thế nào.

-"Em chỉ cần nói thật thôi. Tại sao em không chịu làm?"-Hắn khẽ tự lầm bầm, nhìn cậu đau xót. Hắn không phủ nhận, là hắn đã quá giận, cho nên mới dẫn đến việc làm tối hôm qua. Lẽ ra, hắn có thể tìm hiểu theo cách khác.

Pey khẽ cựa quậy. Vết thương còn đau, nên tạm thời cậu chưa thể cựa quậy được, chỉ có thể chống mắt nằm im nhìn hắn.

Aki có thể cảm thấy cử động của cậu, liền để tay cậu xuống. Thần thái hời hợt hiếm thấy đã bốc hơi không còn tăm tích, hắn sẵn giọng hỏi cậu:

-"Tỉnh rồi sao?"

-"..."-Pey nhìn hắn, khoé mắt ánh lên tia buồn bã.

-"Sau này sẽ không được đi đâu cả. Em không chịu nói thật."-Aki cảnh cáo cậu, dù là cậu bệnh, thì chắc chắn tính cách của cậu cũng không cho phép cậu nằm im một chỗ ngoan ngoãn nghe lời hắn.

-"Tôi nói, anh sẽ tin đúng không?"-Pey yếu ớt nói với hắn.

-"Để còn xem."

-”Bella, cô ấy là Bella. Tôi gặp cô ấy đã được nửa tháng. Cô ấy đối với tôi rất hiền và tốt bụng, cũng lại hợp với tính cách của tôi. Chúng tôi, ngoài quan hệ bạn bè đơn thuần không còn loại tình cảm nào khác.”

-”Nếu có nửa lời nói dối, ta có thể đảm bảo mạng sống của cô ta sẽ dừng lại ngay lập tức.”-Aki gần giọng, mi tâm xuất hiện vài nét nhăn mặt. Tạm thời, hắn tin cậu, nếu như không phải như cậu nói, hắn chắc chắn sẽ không để yên cho cô ta và cả cậu.

-”Tuỳ anh. Tôi đã không có lỗi gì, ở đây lại thật sự rất buồn chán, có thể cho Bella đến đây được không?”-Pey nhìn hắn, nhỏ giọng cầu xin. Sau này chắc hắn sẽ không cho cậu đi ra ngoài nữa, nếu cứ như vậy, chỉ sợ cậu sẽ vì buồn chán mà phát điên.

-”Không.”-Aki lạnh lùng hất lại một câu trả lời ngắn gọn, đang đầy sát khí. Nhất định là Pey muốn chọc tức hắn rồi, mức này còn muốn cho cô ta ở cùng.

Pey tròn mắt nhìn Aki sau đó chán nản vùi đầu vào chăn, quay lưng lại với hắn. Bỏ đi, dù sao hắn chắc chắn sẽ không đồng ý, cậu rốt cuộc là nghĩ gì mà lại đi cầu xin hắn cơ chứ?

Hắn bỏ đi, để lại Pey một mình nằm đó.

Cậu giận hắn, rốt cuộc là vẫn không cho cậu đến gần bất cứ ai hay đi ra khỏi phòng.

Pey tuyệt thực hai ngày này, khi nào hắn đến liền quay mặt vào trong tường giả ngủ. Hắn biết cậu giả vờ, nhiều lần nổi điên muốn cho cậu một trận, nhưng Alex đã dặn phải để cậu nghỉ ngơi thật tốt, còn không được gây thêm thương tổn cho cậu nữa. Hắn cũng không thể nói chuyện mới cậu, vì căn bản cậu không có nói chuyện với hắn.

Aki quả thực là bị ép đến mức đường cùng khi Pey nhất định không chịu ăn chút đồ nào. Nếu tình trạng này cứ tiếp tục, thể trạng Pey đã quá ốm yếu sợ sẽ còn tệ hại hơn.

Đã vậy, cứ chiều cậu một lần, cũng tại vì cậu ra nông nổi này là vì hắn.

Pey ngồi vùi về tấm chăn mềm mại, thỉnh thoảng lại chán nản thở dài một cái.

Đột nhiên cửa chính có tiếng động mở, Pey liền nằm xuống, trùm chăn kín người. Chắc là Aki về có việc đột xuất, vì thường thì giờ này hắn vẫn còn giải quyết công việc ở sảnh chính.

-”Anh Pey...”-Giọng nữ nhân trầm ấm quen thuộc vang lên, Pey giật thót, vội tung chăn ra ngồi thẳng dậy.

Là Bella, cô ấy đang ngồi trước mặt cậu.

Pey vừa mừng vừa lo, lại hỏi Bella dè chừng:

-”Làm sao em vào được đây?”

-”Chúa Tể gọi em đến, nói là phải chăm sóc anh cẩn thận.”

-”Aki gọi đến sao? Sao có thể!”-Pey thầm nghĩ, chưa chắc chắn lắm nhưng có khi nào lại đồng ý với cậu thế?

Dường như cũng hiểu suy nghĩ của Pey, Bella vội lên tiếng giải thích:

-”Đúng là Chúa Tể gọi em mà. Anh nghĩ xem, toà nhà này được canh kị như vậy, ngoài phòng lại có ma cà rồng cấp cao trông coi, trừ Chúa Tể ra, chắc chắn không ai có thể vượt qua lớp phòng thủ mật độ cao như vậy.”

-”Rồi, anh tạm tin em. Xin lỗi, thất hứa với em, ngày vừa rồi đã để em chờ ở sân hoa mà không đến. Thú thật, tình trạng hiện tại của anh cũng không thể cho phép anh gặp em được.”

-”Không, phải là em xin lỗi anh. Vì em mà anh bị Chúa Tể làm đến nông nổi này. Kì thực em không có cố ý. Chuyện hôm đó em cũng không biết Chúa Tể đến sân hoa.”

-”Không sao, thôi bỏ đi, mấy khi gặp lại nhau, không thể cứ xin lỗi kể tội mãi được.”

-”Vậy thì thôi, a, em kể cho anh cái này hay lắm nhé...”

...

Pey ăn cơm nhiều hơn, cũng không im lặng tịch mịch như tượng đá cả ngày nữa, ít nhất là cũng có chút phản ứng với hân.

Tuy là hân mừng, nhưng trong cái mừng cũng có cái bực bội. Từ khi hân đồng ý cho Bella đến chơi với Pey mỗi ngày, cậu liền có chuyển biến thái độ tốt hân lên, hơn nữa Alex khám lại cũng nói tinh thần cứ duy trì trạng thái tốt như này thì sẽ sớm khỏi bệnh.

Rốt cuộc là Bella có phép thần thánh gì? Hân thua cô ta ở chỗ nào?

Pey chưa bao giờ cười nói với Aki theo cách cậu làm với Bella.

Sau này, cậu sẽ phải hối hận với điều đó.

—————ooO End Chap 11 Ooo—————

12. Chương 12

—————ooO Chap 12 Ooo—————

Pey có tiến triển được một tuần, đột nhiên đến tuần thứ hai lại giảm sút tình trạng nghiêm trọng.

Cậu hay bị ho nhiều, mỗi lần ho còn có thể kèm máu tươi. Hơn nữa hay bị chóng mặt, đau bụng rất nặng, cơ thể cũng yếu đi rất nhiều.

Aki thật sự rất lo lắng, có gọi Alex đến kiểm tra thì tuyệt nhiên lại không thấy dấu hiệu nào của cơ thể Pey bất thường.

Pey tóm lại chỉ có thể nằm một chỗ.

Hàng ngày vẫn chỉ là Bella đến chơi với cậu. Dạo này con bé còn hay làm bánh ngọt, nước ép, hay rất nhiều thứ đồ ăn đồ uống có lợi cho cậu nữa

Pey cảm thấy Bella quả thực rất lo cho cậu.

Aki ôm cậu trong lòng, khẽ vuốt nhẹ bàn tay cậu. Pey ngồi im trong lòng hân, từng hơi thở đều đặn phát ra, là đang ngủ.

Cậu ngủ rất nhiều, dạo này còn ngủ có đến hơn nửa ngày. Mặc dù cậu ngủ cũng chẳng sao, nhưng hân vẫn là thích cậu thức hơn.

Hơi thở mỏng manh yếu ớt hơn rất nhiều so với cái lúc cậu được hân tìm thấy trong đêm tuyết lớn.

Cậu đúng thật là hoa mai tuyết, chỉ nở rộ đẹp đẽ một thời gian ngắn, sau đó sẽ lụi tàn dần rồi biến mất như hư không.

Không, hân sẽ không để cậu biến mất. Tại sao hân nghĩ như vậy, bản thân cũng không hay biết. Độc chiếm hay những tình cảm lớn hơn thế nữa?

Ritera Aki là chúa tể cao cao tại thượng, cảm thấy có thể biết hết mọi sự tình, cảm xúc đặc biệt này lại chưa từng cảm giác qua. Tại sao chứ?

Chỉ cần nhìn cậu sẽ bộc phát, thiếu cậu sẽ khó chịu, nhìn thấy cậu cùng người khác nói chuyện sẽ tức giận. Cậu là gì của hân, hân là gì với cậu?

Quan hệ giữa Aki và cậu rốt cuộc là gì?

Pey khẽ cự mình, đánh thức hân còn mê mẩn suy ngẫm. Hân ôn nhu để cậu dựa sát vào ngực mình, sau đó kéo một cánh áo choàng phủ lên người cậu.

-”Dậy rồi sao?”

Pey không trả lời, thần ra đó ngây ngô một chút, rồi phát ho sặc sụa. Hắn đau xót khẽ vuốt vuốt lưng cậu, để cậu bám vào tay hắn mà ho đến thất kinh.

Từ miệng nhỏ phun ra một búng máu chuyển màu, dây khấp tay cậu. Pey khẽ ngược lên nhìn hắn, bạc tay đã đầy máu. Không phải đỏ tươi, là đỏ thâm. Aki hoảng hốt ôm cậu thật chặt, sau đó gọi Alex gấp.

Hắn nhất quyết không chịu bỏ Pey, phải ngồi bên cạnh cậu cho bằng được. Alex khám xét kĩ lưỡng, sau đó xem đi xem lại vết máu Pey mới ho ra, mặt liền tái hẳn đi. Aki có thể đoán biết tình hình không tốt chút nào, liền để Pey nằm xuống, sau đó khiến cậu ngủ thiếp đi. Cùng Alex ra ngoài nói chuyện.

Alex đẩy đẩy cặp kính, sau đó nghiêm trọng nói ra vấn đề:

-”Pey, hiện tại chính là đang bị nhiễm độc...”

-”Cái gì...?”-Aki giật mình, độc, cái gì...độc?

-”Cậu ta mắc phải độc tố mạnh, được gọi là Địa Xà. Độc tố này sau khi ăn vào người sẽ từ từ phá bỏ các hồng cầu, ăn mòn lớp kháng sinh sẵn có của cơ thể, làm giảm sức đề kháng. Gây ra những cơn đau rất mạnh, có thể coi là giống như cực hình. Thường loại độc này sẽ phát tác sau hai tuần, đó là lí do tôi không phát hiện ra nó.”

-”Vậy...mau giải độc cho cậu ta.”

-”Không giải được. Địa Xà chỉ bị khắc chế bởi nhụy của Liên Tuy Ngọc. Liên Tuy Ngọc là loại hoa năm năm mới mọc một lần, lần gần đây nhất đã là ba năm trước, phải chờ một năm nữa mới nở lại.”

-”Vậy không có cách nào chữa sao?”

-”Có thì có, nhưng cái này có thể phải nguy hiểm đến tính mạng của Chúa Tế.”

-”Mau nói.”

-”Nguyên khí của Chúa Tế có thể làm hoa nở sớm hơn thường lệ. Nhưng thường thì lượng nguyên khí tiêu hao quá lớn, sẽ dễ dàng không thể trụ nổi, nên hầu hết đều không ai dám chọn cách này.”

-”Ta làm.”

Hi sinh tính mạng? Cậu có hay không là người mà hắn chết vì cũng cam lòng? Có sao chỉ cần cứu được cậu là có thể mất mạng.

Nói cho ta được không? Em là gì của ta đây?

Alex hơi ngây người ra một chút, sau đó thì khẽ mỉm cười. Xem ra Pey, quả là rất...đặc biệt.

Ritera Aki mà Alex biết, không thể nào vì ai mà hi sinh tính mạng, bất chấp nguy hiểm cho dù đó có là Kris.

Alex cùng hắn đến một khu rừng rậm rạp. Liên Tuy Ngọc chính là mọc ở nơi này.

Cả hai vượt qua một quãng rừng dài, cũng bởi vì hắn là ma cà rồng, nên có thể bay lượn. Chỉ loáng một cái là đã đến Trung tâm khu rừng mà người thường phải đi nửa ngày mới tới.

Có một bụi cây lá nhỏ, cùng với một nụ hoa màu bạc khép kín, nằm trong khoảng rộng được vành gọn gàng. Aki đáp xuống, sau đó tiến sát đến nụ hoa.

Cây hoa cảm nhận được luồng nguyên khí lớn sát bên, khẽ lay động một chút. Sau đó lá cây đột ngột rụng hết, trở trọi cành cây cùng với nụ hoa màu bạc kia.

-”Liên Tuy Ngọc chấp nhận nguyên khí của ngài rồi, mau truyền cho nó.”

Ta sẽ làm, sẽ cứu em, Pey.

Aki nhắm mắt, bàn tay giơ phía trên nụ hoa, rồi thả từng luồng sáng màu đỏ lấp lánh xuống. Hắn cứ làm như vậy, liền cảm thấy cơ thể sắp không chịu nổi nữa.

Hắn gắng gượng hết sức, đến lúc Alex đỡ lấy hắn, nói nhỏ:

-”Chúa Tể, đủ rồi.”

Hắn ngay lập tức đổ gục xuống, cảm nhận được thứ chất lỏng lạnh lẽo chảy vào miệng mình, là thuốc cấp cứu Alex đã đem đi phòng trừ từ trước.

Liên Tuy Ngọc nở rộ, tỏa ra ánh vàng rực rỡ. Nhụy hoa đỏ tươi tiết ra lớp nhầy giống như máu.

Alex không chậm trễ, vội vàng dùng dao nhíp cắt lấy nhụy hoa. Sau đó bóc lớp vỏ và chiết lấy một ống dịch đỏ dịch nhầy.

Alex đỡ hắn dậy, sau đó đành phải đi bộ ra khỏi rừng, đến lúc trời sắp sáng đã may mắn về đến Darkness.

Pey uống được thuốc bào chế từ Liên Tuy Ngọc, liền nhanh chóng tỉnh lại. Biết được hắn đã suýt mất mạng để cứu mình, Pey quả thực cảm thấy rất cảm động.

Cảm ơn nhé, Ritera Aki.

Cậu coi như báo đáp hắn, quyết định sẽ ở bên hắn trong suốt thời gian hắn bệnh.

Ritera Aki mặc dù rất mạnh, nhưng nội thương lại vô cùng nặng, nên cũng không thể nào hồi phục nhanh được. Alex tuyệt nhiên cấm hắn hoạt động mạnh, nếu không chắc chắn sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Aki lại giống như Pey trước đây... nằm một chỗ.

Cả hai giống như là thay phiên nhau bệnh. Cũng lạ.

Pey bởi vì không giống như hắn, không phải lo công việc nhiều, nên thời gian ở bên hắn khá nhiều. Tình ra, hắn vẫn là lợi hơn.

Hắn vì như thế nào, lại trở nên cực kì bèo nhèo. Một tiếng hai tiếng đều Pey, Pey, báo hại cậu chạy đôn chạy đáo cả ngày, mặc dù cậu cũng vừa mới bệnh khỏi.

Cái bộ mặt thật này của Chúa Tể Ma cà rồng, theo cậu thấy còn bỉ ổi hơn cái bản mặt lạnh tanh giết người bằng cái liếc mắt kia.

-”Pey, lại đây.”

Cậu lững thững đi lại giường, sau tự động trèo vào chăn, nằm bên cạnh hắn.

-”Ngoan thế thì tốt.”

Cậu bĩu môi, sau đó lại che mắt mà thở dài một cái.

-”Thở dài cái gì?”

-”Tại sao anh đồng ý làm việc nguy hiểm như thế để cứu tôi!”

-”Em nghĩ sao?”

-”Vì tôi không nghĩ ra, tôi mới phải hỏi anh!”

-”Ta không biết, ta chỉ nghĩ là ta nên làm như vậy thôi. Lí do thì ta cũng không chắc.”

-”Bỏ đi, tôi buồn ngủ.”

-”Ừ ngủ đi. À mà đi lấy cho ta cốc nước rồi hẵng ngủ.”

-”Tên chết tiệt nhà anh. Tự lấy, tôi không rảnh hơi.”

-”Em dám không lấy?”-Aki chồm dậy, liếm liếm cổ nhỏ của Pey. Cậu run bắn, vội ngồi dậy đến bình nước với tốc độ tên lửa.

-”Lấy, tôi lấy. Cái gì cũng lấy.”

Aki cười lớn, để cậu vừa sợ vừa tức, hai gò má vì sinh khí mà đỏ lên vụn phần khả ái.

Giá như, chúng ta luôn luôn có thể bên cạnh nhau thì tốt nhỉ?

Không phải giá như, mà là sẽ luôn luôn. Phải, là sẽ.

Alex đến khám lại cho hấn, sau đó liền tìm cách đẩy Pey ra ngoài.

Cậu cũng không ngạc, có thể biết được Alex chính là muốn giấu cậu một số chuyện.

Cậu khẽ mở cửa ra ngoài, rồi đứng ngoài cửa nghe lén.

-”Chúa Tể, tôi đã tìm ra rồi.”

-”Thế nào?”

-”Địa Xà là độc tố gia truyền mạnh nhất của Yêu nữ.”

Pey đứng trân người. Yêu nữ, lẽ nào, là ... Im Min Jung?

Người ngoan ngoãn ngày ngày đều hiền dịu chăm sóc cậu lại hạ độc cậu?

Không đâu, chắc chắn là cậu suy nghĩ lung tung thôi mà.

Bella không phải người như vậy.

—————-ooO End Chap 12 Ooo—————

13. Chương 13

—————-ooO Chap 13 Ooo—————

Pey ở cùng Aki trong thời gian dưỡng bệnh đến nay cũng hơn một tháng, hấn hồi phục nhanh, dù sao cũng là Chúa Tể, sức lực tất yếu phải hơn người thường.

Hôm nay hấn sẽ quay lại làm việc, dù sao cũng bỏ bê công việc quá lâu, nếu chủ quan có thể sẽ gây ra chuyện.

Pey lại một mình lủi thủi trong phòng. Cũng gần trưa, Bella lại đến.

Từ cuộc nghe lén, Pey cũng quên bẵng đi. Giờ nhìn thấy Bella, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc.

Có lẽ nào, chính cô gái hiền lành này hạ độc cậu?

Pey không dám chắc, cậu tin tưởng Bella, bởi vì tin tưởng, nếu như cô ấy nói không, chắc chắn sẽ không phải.

Tin một ai đó không quá khó, cái chính là người đó có đáng để tin tưởng hay không?

Pey một nửa sợ Bella sẽ phạt ý nếu cậu hỏi về chuyện này, một nửa không khỏi lo sợ. Cuối cùng dè dặt vừa cười vừa khẽ hỏi cô ấy:

-”Bella, em...có phải không đã dùng Địa Xà hạ độc anh?”

-”Anh Pey...”- Bella sửng sốt nhìn cậu. Sau đó cười khổ, ánh mắt đượm buồn nhìn cậu, ảo não hỏi lại.

-”Nếu như anh đã nghi ngờ em, có giải thích anh cũng không hoàn toàn tin. Nhưng nếu anh thật sự coi em là em gái, vậy thì em nói em không làm. Tin hay không phụ thuộc vào anh.”

-”Anh...Bella...anh không có ý đó. Chỉ là...anh thật sự rất sợ những chuyện tư thù cá nhân. Anh không hiểu có làm gì sai, nhưng quả thật không nghĩ ra ai muốn hại anh. Ở toàn bộ Darkness, anh chỉ mới biết Aki, Kris, Aidou, và em.”

-”Anh đừng lo nghĩ quá. Nếu như có thể, em sẽ cố gắng truy tìm cho anh kẻ đã hạ độc.”-Bella gật đầu chắc nịch.

Pey thở nhẹ. Quả thật Bella chắc chắn không làm, từ ánh mắt đến cử chỉ khi cậu hỏi đều thành khẩn, lại không chột dạ hay sợ sệt. Nếu nói dối, có khi nào diễn đạt tốt quá mức đến vậy?

Cũng có thể là diễn, nhưng Bella quá đơn giản để tiến đến mức độ đó.

Sau khi Bella ra về, liền thấy Aidou vào phòng. Lại kính cẩn nói với cậu:

-”Chúa Tể cho gọi cậu. Nói rằng sửa soạn ăn mặc tử tế một chút, sẽ đến sảnh chính giải quyết việc hung thủ hạ độc. Ở đây có chuẩn bị sẵn quần áo, cậu thay rồi ra ngoài, tôi đợi ở cửa.”

Pey có nghe được giải quyết chuyện hạ độc, có chút tò mò quyết định nhanh chóng. Cậu vợ lấy quần áo, sau đó mặc vào.

Đồ này thật vừa với phom người cậu. Áo sơ mi trắng có cổ, thêu chút hoa viền theo hàng cúc áo làm từ đá quý màu bạc. Lại có quần bó co giãn, mặc rất dễ chịu, phần nào lại khoe được cả đôi chân thon dài thanh tú kiểu con gái.

Quả thật, đẹp đến câu dẫn người khác.

Pey ngoan ngoãn theo Aidou đến sảnh lớn. Nơi này cậu đến vài lần, cũng không đến nỗi quá lạ lẫm, ít ra không choáng ngợp bởi sự lộng lẫy huy hoàng quá mức cần thiết của nó.

Aki đang ngồi trên ghế cao, phía dưới triệu tập đầy đủ tất cả Yêu nữ đang sống tại lâu đài. Kris ngồi bên phải Aki, thấp hơn một chút. Ghế còn lại bên trái, chắc là của Aidou.

Hắn nhìn thấy cậu, ánh mắt ánh lên tia cười. Quần áo quả thật không tệ, hoàn toàn thoả mãn mong đợi của hắn.

Khẽ vẫy cậu lại gần, lại thoải mái vỗ vỗ lên đùi tỏ ý muốn cậu ngồi lên. Pey không đồng ý với hắn, lại chỉ vào chỗ ghế thừa còn lại. Aki sắc mặt thâm trầm, sau đó kéo mạnh cổ tay, khiến Pey đổ hẳn vào lòng hắn, tựa mạnh đến đâu cũng không thoát được. Đành không phục mà bấu môi ngồi trong lòng hắn.

Aki thì cầm lên vai cậu, sau đó giọng nói thản nhiên lại mang sắc thái muốn giết người hỏi:

-”Ai đã hạ độc?”

Hắn chính là đang hỏi cả dàn yêu nữ đứng phía dưới.

Một số nàng xôn xao, một số nàng lại trầm tĩnh cau mày, một số sắc mặt tệ đi nhưng cũng không thể hiện lắm. Tuyệt nhiên, lại không ai đứng ra nhận tội.

Aki từ trước đến giờ kiên nhẫn với Pey là lâu nhất, không có người nào khác. Hắn liền nói nhỏ với Pey, sau đó cậu đứng lên, đi xuống phía dưới.

Aki chính là yêu cầu cậu đọc suy nghĩ của bọn họ. Cậu biết cái này là hắn muốn giúp cậu, không phản đối liền nhanh chóng làm theo.

Pey sau khi quay về, lắc đầu tặc lưỡi với hắn. Cậu không đọc được ai có ý nghĩ lo sợ.

Tuy nhiên, có cái này rất lạ, Pey không đọc được suy nghĩ của Bella. Nhưng cậu không nói cho Aki, vì sợ hắn sẽ canh chừng Bella, một phần cũng là cậu chủ quan cho rằng chắc chắn Bella không làm.

Quân lính quay về nói nhỏ với Kris. Sau đó Kris mỉm cười nhìn Aki một cái.

Có một điều các Yêu nữ ở đây không biết, Kris sau khi triệu tập bọn họ đến sảnh chính đã bí mật cho người lục soát toàn bộ nơ ở của Yêu nữ.

Kris...đã tìm được manh mối.

Aki gật đầu tỏ ý cho Kris tiếp tục làm. Kris liền bước xuống, nhẹ giọng hỏi một câu:

- "Ai là Zero?"

Cả hàng yêu nữ trợn mắt, sau đó đồng loạt nhìn về phía một cô gái đứng gần cuối hàng. Cô ta còn sững sờ hơn, sau đó mặt tím lại, cuối cùng lùi về phía sau, thất thần:

- "Tôi không làm, không phải tôi..."

Aki nhúu mày.

Kris không cần biết Zero có hạ độc không, nhưng cô ta có tàng trữ Địa Xà trong đồ đạc, tức là có liên quan. Kris là một tiến sĩ về chuyên ngành độc dược, từ lâu đã biết luật cấm Địa Xà, bởi vì nó rất nguy hiểm và khó chữa. Chiếu theo luật, Zero sẽ bị xử chết. Ngay lập tức cho người bắt giữ Zero. Cô ta nổi điên gào thét:

- "Tôi không làm...tôi bị hại...tôi không làm...thả tôi ra..."

Pey quay mặt vào ngực hấn, hơi run run. Cậu đang sợ, cũng lại đang thương cô gái đó.

Sợ vì cậu đang nghĩ cậu đã bị cô ta hạ độc suýt chết.

Thương vì cậu đang nghĩ giữa hai người không thù không oán, lại muốn lấy mạng nhau, dẫn đến kết cục thảm thương.

Hấn nắm lấy bàn tay cậu, ngón tay xen kẽ nhau. Một tay còn lại khẽ vuốt nhẹ lưng cậu. Aki hiểu, Pey đang cảm thấy như thế nào.

Với Aki, một người chết chẳng quan trọng. Với Pey, một người chết, có rất nhiều sợ hãi bứt rứt.

Nhẹ giọng dỗ dành cậu, sau đó để cậu dựa vào ngực mình, một khắc đã dịch chuyển về phòng ngủ.

Kris và Aidou ở lại lo chuyện lộn xộn với các yêu nữ còn chưa hết bàng hoàng kia.

Pey ngồi trên ghế, đón lấy một ly nước lạnh từ tay hấn. Aki thường thì không có chuyện phục vụ ai bao giờ, hiện tại thì phục vụ Pey lại cảm thấy chẳng bực tức tẹo nào.

Cậu nhấp một ngụm nhỏ, sau đó hỏi hấn:

- "Cô ấy, Zero, bây giờ làm sao?"

- "Chết."-Aki vòng tay trước ngực, nhìn cậu.

- "..."-Pey im lặng hồi lâu, sau đó, lại lẩm bẩm-"Rốt cuộc là tôi làm gì cô ấy, thậm chí chúng tôi còn không quen biết nhau."

- "Có thể, là ghen tị, tại vì em gần gũi ta."-Aki xoa cằm, sau đó đùa đùa nói với cậu.

- "Vậy thì...tôi muốn rời xa anh, được chứ?"

- "..."-Lần này, Aki lại im lặng. Hấn hơi sững người, tư thế đùa cợt hoàn toàn biến mất.

- "Tôi không giống như anh, tôi không phải ma cà rồng. Tôi chỉ có một mạng sống. Nói tôi ham sống sợ chết cũng được, nhưng đời người ai cũng phải quý trọng mạng sống của mình. Tôi không biết anh muốn gì ở tôi, nhưng tôi rất sợ bởi vì tôi ở cạnh người tôi không có cảm giác, mà bị người ta hãm hại. Nói tôi nhắm mắt chờ chết, xin lỗi, tôi làm không được."-Pey nói ra, từng câu từng chữ đều là nỗi sợ hãi ám ảnh, lại là tâm sự từ đáy lòng.

Aki ngồi xuống cạnh cậu, sau đó miết nhẹ bàn tay lên xương quai hàm, đột ngột hôn cậu. Răng nanh sắc nhọn cọ cọ vào làn môi mỏng ngọt mềm của Pey, rồi cắn nhẹ vào môi dưới. Pey xót, vùng vẫy đẩy hấn ra. Aki liếm hết máu, sau đó thở dài một tiếng, buông cậu ra.

Hấn xoa xoa vết cắn sưng tấy, thì thầm nhỏ, từng hơi thở phả vào mũi cậu lạnh lẽo:

- "Em bây giờ, là người của Ritera Aki. Sống cũng ở cạnh ta, chết cũng phải do ta giết. Nếu em dám rời khỏi ta dù chỉ một giây, ta sẽ khiến em sống không bằng chết. Em chạy được, nhưng em không trốn được."

Pey im lặng nhìn hắn. Hắn rất kiên định, thần thái, tâm trí đều là đe dọa. Nếu như cậu rời đi, chắc chắn, hắn nói được sẽ làm được, khiến cậu sống không bằng chết.

-"Đừng lo nghĩ nhiều, sau này, ta sẽ bảo vệ em kỹ hơn."-Hắn luồn tay vào mái tóc nâu mềm của cậu.

Pey, tạm tin Ritera Aki.

Zero bị xử thiêu.

Trong căn phòng phía Tây, có một nữ nhân ngồi phía trước bàn cờ bằng pha lê tinh xảo.

-"Quân cờ đầu tiên bị loại bỏ. Ritera Aki, anh sớm sẽ là của tôi."

Nữ nhân nắm lấy quân tốt bằng pha lê, buông tay giữa không trung.

Quân cờ rơi xuống, vỡ tan trên nền nhà.

Bàn cờ mất đi một quân, kế hoạch bắt đầu.

Không lâu nữa, kẻ bên tướng đen, sẽ là một con hậu trắng.

—————ooO Chap 13 Ooo—————

14. Chương 14

—————ooO Chap 14 Ooo—————

Lời hứa bảo vệ cậu, hắn rất nhanh liền thực hiện.

Mọi lúc mọi nơi, bất kể khi nào, chỉ cần Pey có ý định ra khỏi phòng, lập tức có hai Ma cà rồng cấp cao theo sau bảo vệ.

Họ không thực sự ra mặt, nhưng Pey có thể cảm nhận được Nguyên khí luôn bám theo mình.

Cậu năn nỉ mãi, hắn mới chịu đồng ý để cậu cùng Bella được đến sân hoa chơi. Pey thực vui, bởi vì hắn chịu nhượng bộ cậu một chút. Coi như là phải năn nỉ mãi, nhưng cũng là chiều cậu rồi.

Bella sau vụ việc Pey bị hạ độc, thường rất cẩn trọng xem xét mọi thứ cậu ăn uống, thậm chí là cả chạm vào. Pey thật sự ấm lòng, vui vẻ đón nhận sự quan tâm của Bella.

Biết cậu thích nhất là ăn bánh Khoai môn, liền một tuần một lần, lại tặng cậu một giỏ bánh chính tay cô ấy làm. Pey mỗi lần nhận bánh, đều ríu rít cảm ơn, ăn sạch không thừa một tẹo.

Pey chấp nhận tin tưởng Bella, đương nhiên không thể cứ tỏ ra cẩn trọng dò xét cô ấy.

Pey dạo này rất chán ăn, hay buồn nôn, lại cũng hay bị đau đầu.

Alex có khám cho cậu, nhưng không nhận ra cậu lại bị bệnh gì. Cậu cũng không dám thể hiện quá với Aki, nếu như hiện tại cậu bị bất kỳ cái gì, thì chắc chắn hắn đều có thể quy về Bella làm.

Hắn đương nhiên phát hiện ra, hỏi han cậu rất kỹ lưỡng, nhưng Pey chỉ trả lời qua quýt, còn cầu xin Alex đừng nói thật tình hình với hắn.

Alex có nghĩ đến việc mang thai, nhưng Pey cũng không phải việc đó.

Chẳng lẽ cậu lại bị đầu độc lần nữa?

Thật sự cái này không hiểu được, Pey đã được bảo vệ nghiêm ngặt như vậy, cứ nhiên còn có kẻ lọt qua được sao?

Pey chợt dạ nghĩ đến Bella, nhưng cũng lại tự mình xua đi ý nghĩ điên rồ ấy. Cậu chắc là chỉ bị cảm nhẹ thôi, không phải là do trúng độc nữa đâu.

Đôi lúc, có những thứ không hẳn là điên rồ đâu.

Aki rất bức mình, yêu cầu cậu từ này không được ra khỏi phòng nữa. Pey bản tính rất ham thích tự do, đột nhiên bị giam lỏng đương nhiên là lại không chịu được.

Cậu cãi nhau với hắn, nói rằng cậu không bị gì hết, hoàn toàn khỏe mạnh, và cậu không muốn bị nhốt trong phòng một giây phút nào cả. Cãi nhau kéo dài gần một tuần, Pey kiên quyết bảo vệ ý kiến của mình, tuyệt thực liên tục.

Aki liền tức giận bỏ mặc cậu, tỏ vẻ bất cần mà nói:

-"Em muốn làm gì thì làm."

Kì thực chính là bởi vì quan tâm mới chịu nhượng bộ cho cậu.

Pey cứ coi như hắn chỉ là đui lý mới từ bỏ. Đẳng nào cậu cũng mong hắn từ bỏ cơ mà.

Cơ thể cậu, vẫn yếu dần.

Ritera Aki dạo này bận túi bụi, thường xuyên phải ra khỏi Darkness, trụ cột cùng Ma cà rồng cấp cao theo hắn khá nhiều, ở lại lâu đài chỉ còn Ma cà rồng thiếu niên.

Kris ở lại bảo vệ lâu đài, ít ra cũng còn có người dẫn dắt, nếu như bị tấn công, e rằng thiếu chỉ huy thì loại Ma cà rồng thiếu niên chẳng khác gì rắn mất đầu.

Sáng hôm ấy, trời mưa phùn lất phất, không khí cũng se se lạnh. Pey vui vẻ cùng Bella ngồi trong sân hoa ăn bánh Khoai môn.

Bella rút từ trong túi ra một chiếc khăn choàng màu trắng rất đẹp và thanh nhã, chìa ra trước mắt cậu. Pey ngừng ăn, nuốt miếng bánh đang nhai dở xuống, sau đó mở to mắt hỏi Bella:

-"Gì đây em?"

-"Tặng anh. Là tự em đan lấy đấy. Có thể nó không đẹp, nhưng mà em cũng cố hết sức rồi. Mong anh đừng chê."

-"Không không, đẹp mà, rất đẹp, cảm ơn em."-Pey cười tươi rói, nhận lấy khăn quàng từ tay Bella.

-"Để em quàng cho anh nhé."

-"Được."-Pey gạt đầu, hơi nghiêng nghiêng cổ để Bella luồn khăn vào.

Khăn quàng vòng lên trước mắt, sau đó trụ lại ở mũi cậu. Một mùi hương nồng hắc từ chiếc khăn lan vào mũi cậu, sau đó đột nhiên cảm nhận được cơ thể cứng lại, thần kinh giống như bị đóng băng, bất động như một bức tượng.

Bella ở phía sau hét lên một tiếng, sau đó giống như bị đánh ngất, gục dưới chân cậu. Pey toát mồ hôi lạnh, lại không cử động nổi, loay hoay một chỗ.

Sau đó liền nhìn thấy trước mắt một thân ảnh đàn ông mặc áo choàng màu trắng, mái tóc tím mềm ôm sát vào khuôn mặt diễm lệ. Người này, quả thật bề ngoài thực xuất chúng, giống như là thần tiên hạ phàm.

Người đàn ông cao gầy, mỉm cười nhìn cậu, sau đó phất tay một cái, liền có mấy người mặc áo kín mít xuất hiện.

Ma cà rồng thiếu niên la liệt dưới chân bọn chúng. Căn bản, Aki quá bất cẩn đã điều hết Ma cà rồng cấp cao bảo vệ cổng lâu đài.

Pey ngay lập tức bị bắt đi. Hoạt động của bọn chúng cực kì nhanh gọn, xem ra cần thời gian lên kế hoạch từ trước đã khá kĩ.

Kris điều động lính ngăn chặn lũ Băng tinh đang nhón nháo phá cổng. Lũ người này quả thực rất ngu ngốc, cổng đầu đài Darkness là vị trí được bảo vệ dày đặc, lại rất cẩn mật. Một con kiến vượt qua cũng còn khó khăn, huống hồ là một lũ lâu la không có đầu óc.

Tiếng huyết sáo từ Tây lâu đài vang lên, Băng tinh lập tức dừng lại, rút chạy hết.

Kris hơi nhúu mày, không lẽ nào đến đây làm loạn một chút, lại rời đi vội vã như vậy? Cái này có chút không ổn.

Tiếng sáo vừa rồi từ phía Tây toà nhà, là nơi ở của Aki và Pey, chết tiệt, Pey.

Kris tức tốc dịch chuyển đến sân hoa. Bella ngất xỉu nằm bệt dưới nền cỏ, Pey không thấy tăm hơi.

Chắc chắn Băng tinh đã bắt cậu đi. Ritera Aki nếu như biết được, quả thật Băng tinh rất dễ bị tuyệt chủng.

Kris là người ngoài cuộc, hẳn nhận ra thế cục, cảm nhận được thứ tình cảm đặc biệt của Aki dành cho cậu con trai với ánh mắt đặc biệt đó.

Kris không phủ nhận, hẳn rất có cảm tình với Pey, hẳn cũng rất muốn chiếm hữu cậu, nhưng tình cảm anh em, hơn nữa còn vì cả dòng tộc Ma cà rồng, hẳn không thể ra mặt tranh chấp với Ritera Aki.

Giờ phút nguy cấp này, hẳn quả thực không giấu nổi lo lắng. Liền ngay lập tức bấm lên hoa tai đá ngọc đỏ, phát tín hiệu khẩn đến Ritera Aki.

Ngọn lửa dữ dội bốc cháy, cả người Ritera Aki bùng lên cơn tức giận. Hắn túm lấy Kris, dấn mạnh một cái vào má phải:

- "Chết tiệt, các người thật vô dụng."

- "Aki, em bình tĩnh đã. Chắc chắn chủ mưu là Băng tinh, vậy chỉ cần gặp chúng, yêu cầu chúng giao ra Pey là được. Băng tinh thế lực thua kém chúng ta rất nhiều, sẽ không dám gây chiến lại đâu."- Kris thành khẩn đáp lại.

- "Điều động một nửa số Ma cà rồng cấp cao theo ta. Đến Băng Lục Sơn Giác."

Mà cà rồng lướt trên gió, chỉ cần mười phút đã đến Băng Sơn Lục Giác ở nơi thâm sâu cùng cốc.

Pey nằm trên phiến đá băng trước cửa Lục Giác, cả người giống như đang ngủ, yên lặng như tờ. Aki bốc hỏa bế cậu vào lòng, chỉ là người cậu khá lạnh, còn lại không có gì đặc biệt.

Đầu đàn Băng tinh từ trong động băng lớn bước ra. Chính là người đàn ông có vẻ ngoài kiêu diễm ở sân hoa mà Pey đã gặp.

Hắn một tay ôm chặt cậu, lãnh đạm bước đến, giọng nói mang đầy khí chất đe dọa:

- "Jin, ta để ngươi tự do lâu quá, người liền muốn làm phản sao?"

- "Ta đâu dám. Đây là Chúa Tể nghĩ quá. Ta chẳng qua "không may" mới bắt nhầm người của Chúa Tể, cũng trả lại rồi đó thôi."

- "Người nghĩ ta ngu dốt tin lời ngươi sao?"

- "Tin hay không là quyền của Chúa Tể. Nếu như muốn trừng phạt chúng tôi vì tội bắt nhầm người liền ngoan ngoãn trả lại thì xin mời."

- "Ngươi được lắm, coi như, ta để ngươi nhầm lần này, lần sau, không có thứ gọi là nhầm lẫn đâu."-Aki nhếch mép cười, ôm lấy cậu dịch chuyển lập tức về lâu đài.

Đoàn tùy tùng phía sau lắc đầu ngán ngẩm. Chúa Tế đi đón người, đón được liền quay về mất, bỏ quên cả đồng đội phía sau.

Cái này...quả thực...gọi là bá đạo sao?

Aki không an tâm, quả thực rất không hiểu. Cả một kế hoạch gan dạ đột nhập Darkness bắt người, sau đó liền ngoan ngoãn trả lại. Không, chắc chắn có chuyện không ổn.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Pey đang ngủ trên giường, nhịp thở có chút hỗn loạn...

Bất Pey, không lẽ chúng đã làm gì cậu?

Rất có thể, Pey đang gặp một thứ nguy hiểm vô hình khó đoán.

Jin là con người vẻ ngoài xinh đẹp bao nhiêu, tâm hồn càng độc địa bấy nhiêu. Quả thực Aki không nghĩ ra Jin có làm gì Pey không!

Rốt cuộc là tại sao mọi mũi tên đều nhắm đến Pey?

Bởi vì hắn là Chúa Tế, nên mọi người kề cận hắn đều phải chết sao?

Nực cười thật, lý luận vô lý như vậy, tại sao những người khôn ngoan như Jin vẫn không hiểu?

Hay là cố tình không hiểu?

—————ooO End Chap 14 Ooo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-vampire>